

መሪ ብርሃን

ለምስክርነት መንገድ
ከሞት ወደ ሕይወት

በዚች መጽሐፍ የሚገኙት ታሪኮች በሠራዊተ ክርስቶስ ማኅበር ቀደም ሲል ከታተሙት መጻሕፍት በወ/ሮ ቃል ኪዳን ዘለዓለም የተቀነባበሩ ናቸው። «የእግዚአብሔር ዶሮ» እና «የ «ላይ» ገመድ» የሚሰኙ ሁለት ታሪኮች ከሚስ ፓትሪሲያ ስንጀን በፈቃድ ተተርጉመውና መጠነኛ ለውጥ ተደርጎባቸው ተጨምረዋል።

ይህ የታሪክ ስብስብ በ1991 ዓ.ም. ታተመ

አሳታሚ፡- መ. አ. የም. ድ. ሥ. ጽ. ክ.

ከብርሃን ሕይወት መጻሕፍት

መቅድም	
የአንድ ባለጠጋ አጫዋች	4
አንተ የኔ ነህ	5
የደነበረ ፈረስ	7
ታማኝ መሪ	10
ምን እመልስለታለሁ?	12
ከውንብድና ወደ ቅስና	13
የማይለወጥ ፍቅር	16
አስተርጓሚና የማይጠፋ እሳት	17
ይበቃሃል	19
ውሻና አጥንት	20
የግመል መንበርከክ	22
የአንዲት ባሪያ ታሪክ	23
የእግዚአብሔር ዶሮ	26
የማይጠፋ መዝገብ	30
ወራሹ ማን ነው?	31
መጥረጊያውን የረሳ ሰው	33
የ«ላይ» ገመድ	34
«ልጅ ይፈለጋል»	37
«ዛሬ ይመጣ ይሆናል»	40
ተመሳሳይ የሌለው ዕንቁ	42
የእኔ ውሳኔ	

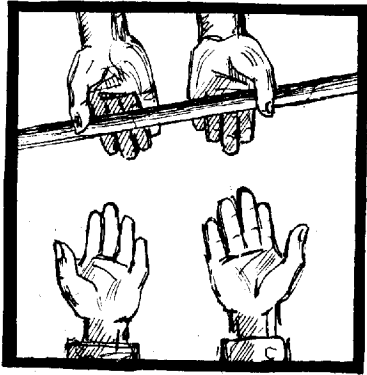
ይች መጽሐፍ፣ ከልዩ ልዩ መጻሕፍት የተሰበሰቡ ምሳሌዎችንና ታሪኮችን በውስጡ በማካተት ለተዘጋጀው «መሪ ብርሃን» ተብሎ ለተሰየመው ተከታታይ መጽሐፍ ማጠቃለያ መጽሐፍ ናት። «መሪ ብርሃን ለጽድቅ መንገድ ከሞት ወደ ሕይወት» የተባለችው መጽሐፍ ሰው ከእግዚአብሔር ፍርድ እንዴት እንደሚድን ስታመለከት፣ «መሪ ብርሃን ለቅድስና መንገድ ከሞት ወደ ሕይወት» የተሰኘችው ሁለተኛው መጽሐፍ ደግሞ ሰው በሕይወቱ እንዴት መራመድ እንደሚገባው ልዩ ልዩ ፍንጭ ትሰጣለች።

ሦስተኛዋና የመጨረሻዋ መጽሐፍም፣ ክርስቲያን የእግዚአብሔር አገልጋይና የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር ይሆን ዘንድ የዳነ መሆኑን ትገልጣለች።

በየታሪኩ የተጠቀሱት መንፈሳውያን ትምህርቶች በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሠረቱ በመሆናቸው፣ አንባቢው የተጠቀሱትን ክፍሎች ከመጽሐፍ ቅዱስ አውጥቶ እያነበበ እውነትነታቸውን ለራሱ ቢያረጋግጥ የበለጠ ጥቅም ሊያገኝበት ይችላል።

ጥቅሶቹ በ1953 ዓ.ም. ታርሞ ከታተመው መጽሐፍ ቅዱስ የተወሰዱ ቢሆኑም፣ አልፎ አልፎ ከታሪክ አተራረክ ጋር እንዲስማማ በማለት የጥቅሶቹ ዋና ፍሬ አሳብ በአጭሩ ተገልጾ ይገኛል።

የአንድ ባለ ጠጋ አጫዋች

በድሮ ዘመን ይደረግ እንደነበረው አንድ ባለ ጠጋ አንድ ተረተኛ አጫዋች በቤቱ ውስጥ አስቀምጦ ነበር። ከዕለታት አንድ ቀን ይህ ባለ ጠጋ አጫዋችን ሰውዬ ጠርቶ፡ «ከአንተ የባለ ሞኝ ሰው ስታገኝ ይህን ዘንግ ስጠው» ብሎ አንድ ዘንግ ሰጠው።

ከጥቂት ዓመት በኋላ ባለ ጠጋው በድንገት በጽኑ

ሕመም ታሞ ነበርና ከበሽታው ለመዳን እንደማይችል ተስፋው ሁሉ ተሟጠ። አጫዋችም ጌታውን ለመጠየቅ ቢመጣ ሕመሙ እንደጸናበት አይቶ፡ «ክቡርነትዎ ወዴት ሊሄዱ ነው?» ብሎ ጠየቀው። ባለ ጠጋውም፡ «በጣም ሩቅ ወደ ሆነ አገር መሄዴ ነው» አለው። አጫዋችም፡ «መሄዱንስ መልካም ይሂዱ፤ ክቡርነትዎ ለመሆኑ መቼ ይመለሳሉ? በወር ውስጥ ተመልሰው ይመጣሉን?» ብሎ ጠየቀው። ባለ ጠጋውም፡ «የለም አልመለስም» አለው። አጫዋችም፡ «በዓመትስ ይመለሳሉን?» ብሎ ቢጠይቀው ባለ ጠጋው፡ «የለም አልመለስም» አለው። አጫዋችም፡ «እንዴ ታድያ በጭራሽ ክቡርነትዎ አይመለሱም?» ብሎ ቢጠይቀው ባለ ጠጋው፡ «እኔ ከምሄድበት አገር የምመለስበት መንገድ ከቶ የለም» ብሎ መለሰለት።

አጫዋችም፡ «ክቡርነትዎ ይህን ያህል ርቀት ያለው መንገድ ለመሄድ ሲያስቡ የሚበቃ ስንቅና የሚያስፈልገውን ሁሉ

አዘጋጅተዋልን?» ብሎ ጠየቀው። ባለ ጠጋውም፡ «አረ የለም! ምንም አላሰናዳሁም!» ብሎ መለሰለት።

አጫዋችም በዚህ ነገር ተደንቆ፡ «በፍጹም ወደማይመለሱበት አገር ሲሄዱ ስንቅ አለመስነቅዎና እንዲዘጋጅ አለማድረግዎ በጣም ገረመኝ። እንግዲያውስ እንደዚህ ያለህና ከዚህ የባለ ሞኝ ነህ ብሎ የሚከሰኝና የሚመሰክርብኝ የለምና የሰጡኝ ዘንግ ይቻትና ይቀበሉኝ» ብሎ ዘንጉን ሰጠው ይባላል።

እግዚአብሔር፡ «አምላክህን ለመገናኘት ተዘጋጅ»¹ ብሎ ሁላችንን ይጠራናል።

(1) አጥጽ 4፡12።

አንተ የእኔ ነህ

ቤቱ በባሕር ዳር የነበረ አንድ ልጅ ከእንጩት የተቀረጸ ለመጫወቻ የሚሆን አንድ ጀልባ ሠራ። በብዙ ጥንቃቄ ሥራውን ከፈጸመ በኋላ በውኃ ላይ እንዲያስሄደው ጀልባውን ወደ ባሕር ወስዶ ደስ እያለው ይጫወትበት ጀመር።

ከዕለታት አንድ ቀን ግን ነፋስ ተነሥቶ ስለነበር ጀልባው ጠፋበትና ልጁ ደንግጦ ወዲህና ወዲያ እየተመላለሰ ሲፈልግ ዋለ። የትም ሊያገኘው ባለመቻሉ በጣም አዘነ።

ከጥቂትም ቀን በኋላ ልጁ በመንገድ ላይ ሲሄድ ሳለ በድንገት የጠፋበትን ጀልባ በአንድ ሱቅ ውስጥ አየውና ደስ እያለው ገብቶ የሱቁን ባለቤት፤ «አረ! ይህ ጀልባ የእኔ ነው! እኔ ራሴ በእጄ ሠራሁት! እባክዎ ይስጡኝ» ብሎ ለመገኘቱ»

የሱቁ ባለቤት ግን፤ «የአንተ መሆኑን በምን አውቃለሁ? ብትፈልገው በ3 ብር ግዛ እንጂ ለማንም በከንቱ አልሰጠውም» ብሎ በመለሰለት ጊዜ ልጁ ገንዘብ ስለሌለው እያዘነ ሄደ። ነገር ግን ጀልባውን እጅግ ስለ ፈለገው 3 ብር እስኪያገኝ ድረስ በትጋት ይሠራ ጀመር።

የሚበቃውን ገንዘብ ባገኘ ጊዜ ምንም ሳይዘገይ ወደ ሱቁ ሮጦ ገዛውና ደስ እያለው ይዘት ወደ ባሕር ሄደ። ጀልባውን አቅፎ ሲሄድ ሳለ እንዲህ ብሎ ተናገረ፤ «አሁን አንተ አንድ ጊዜ ብቻ ሳይሆን ሁለት ጊዜ የእኔ ነህ። በሁለት ምክንያት ለእኔ ብቻ ሆንህ። አስቀድሜ በእጄ ስለ ሠራሁህ! ሁለተኛ ደግሞ በገንዘቤ ስለ ገዛሁህ የእኔ ነህ።»

ከዚያ ቀን ጀምሮ መጀመሪያ ደክሞ በእጁ የሠራውን ኋላም በገንዘቡ የገዛውን ጀልባ ከፊት ይልቅ ወዶት በጣም ተጠንቅቆ ይጠብቀው ነበር።

ይህ ታሪክ ለእኛ ምሳሌ ነው። ለራሱ የተወደዱ ልጆች እንድንሆን የፈጠረን አምላካችን በጣም ይወደናል። እኛ ግን እያንዳንዳችን ከእግዚአብሔር ከቸሩ ፈጣሪያችን ተለይተን በክፉ መንገድ ሄደን ጠፋን። እንደ ተጻፈ፤ እኛ ሁላችን እንደ በግ ጠፋን! ሁሉ ወደ ገዛ መንገዱ አዘነበለ።¹

እግዚአብሔር ግን እጅግ ስለሚወደን በታላቅ ዋጋ ለራሱ ገዛን። በምን ያህል ታላቅ ዋጋ እንደገዛን ታውቃላችሁን? በሚጠፋ በወርቅና በብር ሳይሆን በልጁ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በከበረው ደም ነው።² እንደተጻፈ፤ «በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ

እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወዶአልና።»³

እንግዲህ እኛ በሁለት ምክንያት ለእግዚአብሔር የግል ገንዘቦቹ ነን። መጀመሪያ እርሱ ራሱ ስለ ፈጠረን ሁለተኛም ከእርሱ በጠፋን ጊዜ በልጁ ደም ስለገዛን ነው። ስለዚህ እያንዳንዳችን፤ «አንተ ፈጣሪዬና መድኃኒቴ ነህ! ከእንግዲህ ወዲህ እኔ የአንተ ነኝ» ብለን እርሱን ደስ ለማሰኘት እናስብ። እርሱ በታላቅ ፍቅር ስለሚወደን በእርሱ እንታመን። ስለ እኛ ብሎ ልጁን የሰጠ ፈጣሪያችን ከክፉ ሁሉ ሊጠብቀን ያስብ የለምን? እንዲህ የሚለውን የፍቅር ቃሉን እንስማ፡- «ተቤኹን ጥላሁና አትፍራ! በስምህም ጦርቴሃለሁ፤ አንተ የእኔ ነህ።»⁴

- (1) ኢሳይያስ 53+6፤ (2) 1 ጴጥሮስ 1+18-19፤ (3) ዮሐንስ 3+16፤ (4) ኢሳይያስ 43+1።

የደነበረ ፈረስ

(በጦርነት ዘመን የተፈጸመ እውነተኛ ታሪክ)

እርስ በእርስ በተደረገ ጦርነት ምክንያት ጸጥታ ጠፍቶ ረብሻ በተስፋፋበት በአንድ የቻይና ክፍለ ሀገር የሚኖር አንድ ኩራተኛ ሽማግሌ ነበረ። ቤቱም ለወራሪዎችና ለዘራፊዎች እጅግ የተመቸ ነበርና፤ ወንበዴዎች ከዚህ በፊት ቤቱን እንደዘረፉ እንደዚሁ በየጊዜው እየተመላለሱ ሳይዘርፉ አይቀሩም በማለት፤

መላ ቤተሰቡ ከሰላም ርቀው በፍርሃትና በጭንቀት በስጋትም ይኖሩ ነበር።

ነገር ግን ለዚያ ሽማግሌ የክርስትና ትምህርት የምትከታተል በክርስቶስ ካመነች ስምንት ዓመት የሆናት ልጅ ነበረችው። ቤተሰቡም ሁሉ በሚጨነቅበት በዚህ አስቸጋሪ ዘመን ያች በክርስቶስ ያመነች ልጅ በክርስቶስ ስም ስትጸልይ የቤተሰቡ ጎሳፊ የሆነ አያትዋ ይቃወማትና ያፈዝባት ነበር። ለክርስቲያኖችም አምላክ እንዳትሰግድ በጥብቅ ይከለክላት ነበር። ለመጸለይም ስትንበረከክ ሲያያት ይደበድባትና ይረግጣት ነበር። ይሁን እንጂ በመጽሐፍ ቅዱስ የሚገኙትን ታሪኮች ስትነግራቸው ወይም ያጠናቻቸውን መዝሙሮች ስትዘምርላቸው ቤተሰቦቹ ሁሉ ማዳመጥ ይወዱ ነበር።

ከዕለታት አንድ ቀን ሽማግሌ አያትዋ ከውጭ ከተፍ አለና ወደ እርሱዋ ቀረበ። እየተርበደበደም፤ «ብዙ ወታደሮች ወደዚህ ቀርበው አይቻለሁ፤ ከዚህ በፊት እንደዘረፉን አሁንም ወደ ቤታችን ገብተው ሳይዘርፉን አይቀሩም። የምትጸልዩው ጸሎት የሚሠምርልኸኝ ከሆነ እስቲ አሁን ጸልዩ! እባክሽን አሁን ጸልዩ! አምላክሽ እንዲረዳን ለምኚው!» ሲል እጇን ይዞ ወደ አንድ ክፍል አስገብቶ መዝጊያውን ዘጋባት።

ያችም ልጅ ምንም እንኳ ትንሽ ብትደነግጥም ወዲያው ተንበረከከችና፤ «ጌታ ኢየሱስ ሆይ! ግሩም የሆነ ነገር ስለሆነ በጣም ደስ ብሎኛል። አያቱ እንድጸልይ አዘዙኝ። ከአሁን ቀደም ሁልጊዜ እንደሚደበድቡኝና እንደትም እንደሚናደዱ ታውቃለሁ። አሁን ግን እንድጸልይ አዘዙኝ። ጌታ ኢየሱስ ሆይ! ምቹ ጊዜ ሆኖአል! የምትሠራበት ጊዜ ሆኖአል። ለአያቱ እውነትን የምታሳይበት ጥሩ ጊዜ አጋጥሞሃል! እነዚያ ወታደሮች ወደ ቤታችን እንዳይመጡ ከልክላቸው፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ! አሁን ጥሩ ጊዜ አጋጥሞሃል!» በማለት እየደጋገመች ጸለየች።

ስትጸልይ ሳለች የወታደሮች አለቃ በፈረስ ላይ ተቀምጦ ወታደሮቹንም አስከትሎ፤ ግራና ቀኝ ሳይል፤ በቀጥታ ወደ አያቷ ቤት አመራ፤ ወደ በራቱም ደረሰ። የልጅቷም ቤተ ሰቦች በቤታቸው ውስጥ ሆነው አመጣጡን በመመልከት እጅግ በጣም ይርበተብቱ ነበር። ነገር ግን እነዚያ ወታደሮች ልክ በዚያ በር ሲደርሱ መኩንኑ የተቀመጠበት ፈረስ በድንገት ደነበረ፤ ያንንም በር አልፎ ለመግባት ከቶ አልቻለም። በአለንጋና በብረት ቢደበድብም እንኳ ወደ ኋላ እያፈገፈገ እምቢ አለ።

ያችም ክርስቲያን ልጅ በዚያ ክፍል ውስጥ ተንበርክካ፤ «ጌታ ሆይ! አሁን ጥሩ ጊዜ አጋጥሞሃል! በማለት እየደጋገመች ትጸልይ ነበር።

በመጨረሻም ያ የወታደሮች መሪ የሆነ መኩንን፤ «ከዚህ ቦታ ጋኔን ሞልቶአል! እኛ ባናያቸው ፈረሱ አይቶአቸዋል! ከእናንተ መካከል አንድም ሰው ወደዚህ ቤት ከቶ እንዳይገባ! አንድም እንኳ!» ብሎ ጮኸ። የተከተለውም ጭፍራ ሁሉ ሌላ ማደሪያ ለመፈለግ ከዚያ ቦታ ዘወር ብሎ ሄደ።

በዚያን ቀን ማታ በአለማመኑ ይመካ የነበረ ያ ኩራተኛ ሽማግሌ፤ ወደ ልጅቱ አስተማሪ ዘንድ ሄዶ እንባውን እያፈሰሰ፤ «ጸሎትን ሰምቶ ስለሚመልስ አምላክ ንገሪኝ እኔም ደግሞ እንድጸልይ አስተምረኝ» ብሎ በትሕትና ጠየቃት።

ይህ ታሪክ፤ «እውነት እላችኋለሁ፤ ካልተመለሳችሁ እንደ ሕፃናትም ካልሆናችሁ፤ ወደ መንግሥተ ሰማያት አትገቡም።»¹ በማለት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተናገረውን ቃል ያሳስባል። «ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ እግዚአብሔር እንዳለ ለሚፈልጉትም ዋጋ እንዲሰጥ ያምን ዘንድ ያስፈልገዋልና።»²

(1) ማቴዎስ 18+31 (2) ዕብራውያን 11+6።

ታማኝ መሪ

ከዕለታት አንድ ቀን አንድ ክርስቲያን የሆነ ሰው በበቅሎ ሲሄድ ወደ አንድ ትልቅ ወንዝ በደረሰ ጊዜ አንዲት ሴት ልጇን አገላ በወንዙ ዳር ተቀምጣ ስታለቅስ አገኛት።

ሰውዬውም፡ «የምታለቅሽበት ምክንያት ምንድር ነው?» ብሎ ቢጠይቃት ሴቱ፡ «ከ20 ቀን በፊት ባሌ ስለ ሞተብኝ አሁን ወደ ዘመዶቼ ለመሄድ ተነሥቼአለሁ። ነገር ግን ወደዚህ ወንዝ ደርሼ ብመለከተው እጅግ አድርጎ ስለሞላና የሚያስፈራ ስለሆነ፤ ብቻዬን ለመሻገር ባለመቻሌ ፈርቼ ምን እንደማድረግ ባለማወቄ ነው» ብላ መለሰችለት።

ሰውዬውም ይህን በሰማ ጊዜ፡ «ይህን ወንዝ ለመሻገር እጅግ የሚያስቸግርና የሚያስፈራ ከሆነ፤ ይልቁንስ አብልጦ ከዚህ ዓለም ወደ ዘላለማዊ ዓለም ለመሻገር የሚገባን የሞት ወንዝ ከዚህ ይበልጥ የሚያስፈራ ነው። ለብቻውም የሚሄድ ሰው ይጠፋል እንጂ በደኅና ወደ ሰማያዊ አገር ከቶ አይደርስም። ነገር ግን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ የሚታመኑበትን ሁሉ በደኅና አሻግሮ ወደ ሰማያዊ አገር በሰላም ያደርሳቸዋል። እነሆ በእርሱ አምኖ ነፍሱን ለእርሱ አደራ የሚሰጥ ሁሉ «በሞት ጥላ መካከል እንኳ ብሄድ አንተ ከእኔ ጋር ነህና ክፉውን አልፈራም!» ለማለት ይችላል» ካላት በኋላ፡ «አሁን ሕፃኑን ከወንዙ ማዶ ባሻግረው ትታመኝብኛለሽን?» ብሎ ጠየቃት።

ሴቱም ከደስታ የተነሣ እንባዋን አፍሰሳ ሕፃኗን በክንዱ ላይ አስቀምጣ፡ «አዎን፤ ይህን የተወደደውን ልጄን በደኅና ወደ ማዶ እንደምታሻግረውና ተመልሰህ መጥተህ ደግሞ እኔን እንደምታሻግረኝ እታመንብሃለሁ» አለችው።

ውኃውም ጥልቅ፤ ጐርፉም ኃይለኛ ነበረ። ነገር ግን በቅሎው በጥንቃቄ ሄደና በእግዚአብሔር ችርነት በደኅና ወደ

ማዶ ተሻገረ። ሰውዬውም ሕፃኑን አሻግሮ በደኅና ቦታ ካስቀመጠው በኋላ እንደገና ወደ እናቱ ተመለሰ። ሴቱም ዕቃዋን ሁሉ ለሰውዬው ከሰጠችው በኋላ ከእርሱ ጋር በበቅሎ ላይ ተፈናጣ በተቀመጠች ጊዜ ሰውዬው እንደገና፡ «ትታመኝብኛለሽን?» ብሎ ጠየቃት። ሴቱም፡ «አዎን፤ በልጄ እንደ ታመንሁብህ እንዲሁም አሁን ብገዛ ራሴ

እታመንብሃለሁ» ብላ በደስታ ቃል መለሰችለት።

በደኅናም ከተሻገሩ በኋላ ሴቱ ልጇን ታቅፋ፡ «አሁን የነገርሽኝን ቃል ሁሉ አስተዋልሁ። እንግዲህ ከዛሬ ጀምሮ ወደ ፊት ኢየሱስ ክርስቶስ መድኃኒቴ እንደሆነ ዐውቄ ስለ ልጄ በአንተ ክንድ እንደታመንሁ እንዲሁም እኔ ራሴ በኢየሱስ ክንድ እታመናለሁ። በዚህ ዓለም የውኃ ሙላት ሁሉ መካከል እርሱ እንደሚጠብቀኝ ዐውቄ በእርሱ እታመናለሁ» ብላ መንገዷን በደስታ ቀጠለች።

እምነት ምን ማለት ነው? ኢየሱስ ክርስቶስ ከድንግል ማርያም እንደተወለደ፤ ስለ ዓለም ኃጢአት እንደሞተ፤ ከሙታንም ተነሥቶ ወደ ሰማይ እንዳረገ ማወቅ ማለት ነውን? አዎ ይህን ሁሉ ማወቅ ይገባል፤ ነገር ግን ሰይጣን ራሱ ይህን ሁሉ ዐውቆ ይንቀጠቀጣል እንጂ አልተጠቀመበትም።

እምነት ማለት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከኃጢአት አድኖን በዚህም ዓለም የሕይወት ፈተና መካከል ጠብቆ በደኅና ወደ እርሱ ዘንድ ሊያደርስን እንደሚችል ዐውቀን፤ ነፍሳችንንና

ራሳችንን ለእርሱ አደራ መስጠት ማለት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ እንዳለ፡ «ያመንሁትን አውቃለሁና፤ የሰጠሁትንም አደራ እስከዚያ ቀን ድረስ ሊጠብቅ እንዲችል ተረድቼአለሁ።»²

እንግዲህ አልፈራም ብሄድ በሞት ጥላ ውስጥ፤
ከድንግል ተወልዶአል የዓለም ጌጥ።
እነሆ በክፋት ተወለድሁ ኃጢአተኛም ነኝ፤
ጌታ ሆይ! ንጹሕ ልብ ፍጠርልኝ።
ምንም ክፉ ብሆን ባሪያህ አንተን የበደልሁ
በደምህ ታጥቤ እንዳለሁ።
ቅዱስ መንፈስህንም ዛሬ አትውሰድብኝ፤
ድምፅህም ሁልጊዜ አይለየኝ።

(1) መዝሙር 22(23)+4፤ (2) ያዕቆብ 2+19፤ (3) 2 ጢሞቴዎስ 1+12።

ምን እመልስለታለሁ?

ፎቅ ቤት የሚያሠራ አንድ መሐንዲስ የቤቱን ሥራ ለመመልከት በፎቅ ሲመላለስ የረገጠው መረባረብ አንሸራተተውና ወደ ታች ሲምዘገዝ፣ በታች ከሚሠሩት ሰዎች አንዱ፡ «ከዚህ ከሲሚንቶ ወለል ሲደርስ ተፈጥፍጦ መሞቱ አይቀርም» በማለት በፍጥነት ሮጦ ቀለበው። ለራሱም ሰውነት ሳያስብ

መሐንዲሱን ከሞት አዳነው፤ የእርሱ ሰውነት ግን በጣም ስለተጉዳ በሽተኛ ሆኖ ቀረ።

ከዕለታትም አንድ ቀን አንድ ሰው፡ «ከሞት ያዳንኸው መሐንዲስ እንዴት ሆነ?» ብሎ ጠየቀው። እርሱም የመሐንዲሱን ደግነት በማስብ ፊቱ በራና፡ «እርሱማ ባለው ሀብት ሁሉ ይረዳኛል፤ በማናቸውም ነገር እንዳልቸገር አድርጎልኛል» ብሎ መለሰለት።

ያ የዳነው መሐንዲስ ይህን በማድረጉ ተገቢ ነው ስንል ዓይነተኛ አስተያየታችንን እንሰጣለን። ሆኖም ያንን እኛን ለማዳን ሲል የደቀቀውን የተሰቀለውንም እንረሳ ይሆንን? ምንስ መልስንለታል? «እርሱ ግን ስለ መተላለፋችን ቈሰለ፡ ስለ በደላችንም ደቀቀ፤ የደገንነታችንም ተግዛጽ በእርሱ ላይ ነበረ፡ በእርሱም ቁስል ተፈወስን።»¹ ብለን በዚህ ታላቅ ሥቃይ በተገኘልን መዳን ከተደሰትን ሕይወታችንንና ጊዜያችንን፡ ገንዘባችንንም ያለንንም ሁሉ ለእርሱ አቅርበን በትጋትና በደስታ እናገልግለው። «እንግዲህ፡ ወንድሞች ሆይ፡ ሰውነታችሁን እግዜአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤ እርሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው።»²

(1) ኢሳይያስ 53+5፤ (2) ሮሜ 12+1።

ከውንብድና ወደ ቅስና

«እንደዚህ ሆኜ ከመኖር ራሴን ባጠፋ ይሻለኛል።»

የሴፍ የተባለው የደቡብ አሜሪካ ተወላጅ በወሃኒ ቤት ታስሮ ሳለ፡ ከሚሰማው ብስጭት የተነሣ ይህንን ቃል ተናገረ። በእውነቱ በሕይወት መኖር ለእርሱ ምን ዋጋ አለው?

በዲቃላነት ተወልዶ ከአንድ ቤት ወደ ሌላ ቤት እየተዘዋወረ የልጅነቱን ጊዜ በገዘንና በችግር አሳልፎ ነበር። አንድ ቀን፣ ከሚያውቁት ሰዎች ሁሉ ጠፍቶ ከዱርዮዎች ጋር ጓደኛ ሆነና ለሃያ ዓመት አብሮአቸው የወንጀል ሥራ ሲሠራ ቈየ። አንድ ቀን በፖሊስ ተይዞ ታሰረ። በተፈታም ጊዜ ወደ ለመደው ኑሮው ስለ ተመለሰ እንደገና ታሰረ። ለብዙ ጊዜም

እየተያዘና እየተፈታ ቆየ።

አሁንም እንደገና ስለ ታሰረ ኑሮው አስጠልቶት ብስጭት ስለ ተሰማው፣ ራሱን ለማጥፋት ያስብ ነበር።

በዚያን ዕለት ግን አንድ አዲስ ኪዳንና አንድ ደብዳቤ በፖስታ ደረሰው። ደብዳቤውንም ቢመለከት፣ «የሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ 23ን አንብብ» የሚል ጽሑፍ አገኘ።

የሴፍም ይህንን ምዕራፍ አነበበና፣ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሞተ ጊዜ ምን ያህል ሥቃይ እንደተቀበለ በማየቱ ልቡ በጣም ተነካና፣ «አምላክ ሆይ! ይህ እውነት ነውን? እውነት ከሆነ፣ ኢየሱስ ለኃጢአተኞች መሞቱን አምናለሁ፤ ነገር ግን ይህን በግልጽ እንድታረጋግጥልኝ እለምንሃለሁ» ብሎ ጸለየ። በኋላም ተኛ።

ከሌሊቱ ዐሥር ሰዓት ሲሆን ድንገት ብንን አለ። በዚህም ጊዜ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን አጠገቡ ቆሞ አየው። እርሱን በማየቱ የሠራው ኃጢአቱ በጣም አሳፍሮት፣ «ቤተሰቦቼ በደምብ አልያዙኝም፤ ወንጀለኛ ያደረጉኝ እነርሱ ናቸው፤

ጥፋቱ የእኔ አይደለም» ብሎ ማመካኘት ጀመረ። በኋላም እርሱ ራሱ ኃጢአተኛ መሆኑን ተረዳና፣ «ጌታ ኢየሱስ ሆይ! እኔን ኃጢአተኛውን ይቅር በለኝ» አለ። ወዲያውኑም በልቡ ትልቅ ሰላም ተሰማው፤ አለቀሰም። ጌታ ኢየሱስም ይቅር እንዳለው ዐወቀ።

ሲነጋም የሴፍ፣ ሁልጊዜ የሚጣላውን ዘበኛ አግኝቶ፣ ይቅር እንዲለው ለመነው። በኋላም ከክርስቶስ ስለ ተቀበለው ይቅርታ ሲነግራቸው በእስር ቤቱ ካሉት ጓደኞቹ አርባ ስድስቱ በክርስቶስ አምነው ዳኑ። የየሴፍ እጮኛ ደግሞ ደብዳቤ ሲጽፍላት አመነች። ገናም በእስር ቤት ላለ ፍጥምጥማቸውን አጸኑ።

ውሎ አድሮ የሴፍ የሚፈታበት ቀን ደረሰ። ሥራ በማጣቱ ግን በጣም ተቸገረ። አንዳንድ ዕቃዎች በገዛ እጁ እየሠራ ለመሸጥ ቢሞክርም፣ የሚገዛው ባለማግኘቱ ችግሩ እየበዛበት ሄደ።

አንድ ቀን የዱር ጓደኞቹ መጥተው፣ «እንደ ዱር ተመልሰህ ከእኛ ጋር ብትሠራ ብዙ ገንዘብ እንሰጥሃለን» እያሉ ይመክሩትና ያባብሉት ጀመር። እርሱ ግን እምቢ አላቸው።

ከሄዱም በኋላ የሴፍ እያለቀሰ ወደ አምላኩ ጮኸና፣ «ጌታ ሆይ! ሥራ ካላገኘሁ ወደ ዱር ኑሮዬ ተመልሼ ለመሄድ ፈተናው ይበረታብኛልና አንተ እርዳኝ» ብሎ ጸለየ። በማግሥቱም አንድ ሰው፣ የሠራቸውን ዕቃዎች ሁሉ ገዛው። የሴፍም ይህንን በማየቱ፣ «አምላኬ ሆይ! ይቅር በለኝ፤ በእውነት እንደሚገባኝ አላመንሁም፤ ከእንግዲህ ወዲህ ብራብ እንኳ አልለይህም» ብሎ ጸለየ፤ ከአንድ ሳምንትም በኋላ ሥራ አገኘ።

ይህን ሥራ በአንድ በኩል በታማኝነት እያከናውነና በሌላ በኩልም መንፈሳዊ ሕይወቱን ከዕለት ወደ ዕለት በሚሰጣቸው

መንፈሳውያን አገልግሎቶች እያሻሻለ፤ በመጨረሻ ሙሉ ጊዜውን ለጌታ ሰጥቶ የቅስና አገልግሎት ቅጽ በመሙላት ቄስ ሆነ። የሴፍ እስከ ዛሬ ድረስ የአንድ ቤተ ክርስቲያን አለቃ ሆኖ በየሳምንቱ ሦስት ቀን ወገኒ ቤቶችን እየገቡ በብዙ እስረኞችን ከመጥፎ ሥራቸው እንዲመለሱና በክርስቶስ ባለው አዲስ ሕይወት እንዲመላለሱ በማገዝ ላይ ይገኛል።

ይህ ታሪክ፤ ሰው በክርስቶስ ባመነ ጊዜ፤ «አዲስ ፍጥረት ነው፤ አፍጊው ነገር አልፎአል፤ እነሆ፤ ሁሉም አዲስ ሆኖአል»¹ በማለት ሐዋርያው ጳውሎስ የተናገረውን ቃል ያሳስባል። ሐዋርያው ጴጥሮስም፤ «እንደሚታዘዙ ልጆች ባለማወቃችሁ አስቀድሞ የኖራችሁበትን ምኞት አትከተሉ። ዳሩ ግን፤ እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ ተብሎ ስለ ተጻፈ የጠራችሁ ቅዱስ እንደ ሆነ እናንተ ደግሞ በኑሮአችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ»² በማለቱ፤ እውነተኛ አማኝ ሁሉ ለተቀደሰ አኗኗርና አገልግሎት የተጠራ መሆኑን ያመለክታል።

(1) 2 ቆሮንቶስ 5+17፤ (2) 1 ኢፐሮስ 1+14-16።

የማይለወጥ ፍቅር

አንድ ወጣት ገና በ15 ዓመቱ አደጋ ስለደረሰበት ሽባ ሆኖ ቀረ። አደጋው ከደረሰበት ከ40 ዓመት በኋላ ገና በአልጋ ላይ ተኝቶ ሳለ፤ አንድ ሰው፤ «መቼም በእነዚህ ብዙ ዓመታት ውስጥ በአልጋ ላይ ተኝተህ ስትኖር እግዚአብሔር አይወድህም፤ ቢወድህ ኖሮ ይፈውስህ ነበር በሚል ድምፅ ሰይጣን ከቶ አይፈትንህምን?» ብሎ ጠየቀው።

በሽተኛውም፤ «አዎን፤ ብዙ ጊዜ እንዲህ እያለ ይፈትነኛል» ሲል መለሰለት።

ሰውዬውም፤ «እንዲህ እያለ ሲፈትንህ እንዴት አድርገህ ትመልስለታለህ?» ብሎ ቢጠይቀው፤ በሽተኛው፤ «አንድያ ልጁን ስለ እኔ አሳልፎ በመስጠቱ እግዚአብሔር እንደሚወደኝ በዚህ ዐውቃለሁ ብዬ ጌታዬ የሞተበትን መስቀል አሳስበዋለሁና ሰይጣን ሽሽቶ ይተወኛል» አለው።

ሐዋርያው ዮሐንስ፤ «በዚህ የእግዚአብሔር ፍቅር በእኛ ዘንድ ተገለጠ፤ በእርሱ በኩል በሕይወት እንኖር ዘንድ እግዚአብሔር አንድ ልጁን ወደ ዓለም ልኮታልና። ፍቅርም እንደዚህ ነው፤ እግዚአብሔር እርሱ ራሱ እንደ ወደደን ስለ ኃጢአታችንም ማስተሰሪያ ይሆን ዘንድ ልጁን እንደ ሳክ እንጂ እኛ እግዚአብሔርን እንደ ወደድነው አይደለም።»¹ ያለው በዚህ ታሪክ የተረዳነውን እውነት ያረጋግጣል።

(1) 1 ዮሐንስ 4+9-10።

አስተርጓሚና የማይጠፋ እሳት

በዮሐንስ ቡንያን በተጻፈው «የመናኝ ጉዞ» በተባለው መጽሐፍ፤ በሕልም አቀራረብ «ክርስቲያን» ተብሎ የተገለጸው የአንድ ሰው ታሪክ ከጥፋት ከተማ እስከ ቅድስት ከተማ የተደረገውን ጉዞ ይተርካል። በመጽሐፉ ውስጥ የምናገኘው ክርስቲያን ጉዞውን ጥቂት ከጀመረ በኋላ ወደ አስተርጓሚ ቤት ደርሶ በዚያ ስፍራ ስለ መንገዱ ብዙ ጠቃሚ ትምህርት ተማረ። አስተርጓሚው ለክርስቲያኑ በተለይ ስለማይጠፋው እሳት ምን እንዳስተማረ በመጽሐፉ የተጠቀሰውን ዮሐንስ ቡንያን እንደሚከተለው ይገልጥልናል፡-

«እኔም በሕልሜ ሳይ፤ አስተርጓሚ ክርስቲያንን በእጁ ይዞት ወደ አንድ ቦታ ወሰደው። ከዚህም ቦታ ውስጥ ከአንድ ግንብ

አጠገብ እሳት ይቃጠል ነበር። ከእሳቱ አጠገብ አንድ ሰው ቁም ሊያጠፋው ብዙ ውኃ ያፈሰበት ነበር። ዳሩ ግን እሳቱ እንደገና እየበረታ ሄደ። ክርስቲያንም አለ፤ የዚህ ምሥጢር ምንድን ነው?

አስተርጓሚው መለሰ፤ ይህ እሳት ከልብ ውስጥ የሚከናወነው የጸጋ ሥራ ነው። እሳቱን ለማጥፋት በላዩ ላይ ውኃ የሚያፈሰበት ዲያብሎስ ነው። ዳሩ ግን ምንም እንኳ ዲያብሎስ ለማጥፋት ቢጥር እሳቱ እያደገና እየበረታ ይሄዳል። አስተርጓሚውም፤ ምክንያቱን አስረዳለሁ ብሎ ክርስቲያንን አዘረውና ከግድግዳው በስተኋላ በኩል

ወሰደው። ከዚያም አንድ የዘይት ማሰሮ የያዘ ሰው በስውር በእሳቱ ላይ ዘይት ሲያፈስ አየ። ክርስቲያንም እንዲህ ሲል ጠየቀ፤ የዚህ ምሥጢር ምንድን ነው? አስተርጓሚው መለሰ፤ ከልብ ውስጥ የተጀመረውን ሥራ በጸጋው ዘይት የሚያካሂድ ይህ ክርስቶስ ነው። ሰይጣን ምንም እንኳ የሚቻለውን ሁሉ ቢያደርግ በዚህ በክርስቶስ ለሆኑት ሰዎች ለነፍሳቸው የበለጠው ጸጋ ይጨመርላቸዋል። ሰውዬው ከቅጥሩ በኋላ ሆኖ፤ እሳቱን ሲያነድ ማየትህ፤ አንተ ይህንን የሚቀጥለውን እንድታውቅ ነው። የጸጋው ሥራ በነፍስ ውስጥ እንዴት እንደሚካሄድ ለማወቅ ይህ ለሚፈተኑት ሰዎች አስቸጋሪ ነው።

ከዚህ ታሪክ በምሳሌ መልክ የምንማረው ስለ መንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ነው። በመጀመሪያ ስንመለከት አስተርጓሚው ራሱ በአሠራሩ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ይመሳሰላል። ክርስቲያን የሆነ

ሰው በእምነት ጉዞ ሲሄድ፤ የሚያስተምረው አስተማሪ መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ፤ «አብ በሰሜ የሚልከው ግን መንፈስ ቅዱስ የሆነው አጽኖኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል እኔም የነገርኋችሁን ሁሉ ያሳስባችኋል»¹ በማለት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለሐዋርያት ገልጧል። በተጨማሪም በማይጠፋው እሳት ምሳሌ ውስጥ፤ በእሳት ላይ ዘይት የሚያፈሰው ሰው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በአማኙ ልብ የሚሠራው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት መሆኑን ያሳስባል። መንፈስ ቅዱስ በማንነቱ እንደ ኮረንቲኑ ኃይል ሳይሆን፤ አስቦ የሚሠራ «እኔነት» ያለው ሆኖ አማኙን ይመክረዋል፤ ይመራዋል፤ ያጠነክረዋልም።² ክርስቲያን ግን በሰፊ ልብ ከመንፈስ ቅዱስ «ዘይትን» መቀበል ይገባዋልና ሐዋርያው ጳውሎስ፤ «መንፈስ ይመላባችሁ»³ ብሎ አማኞችን ያዝዛል። ኩራዝ በዘይት እንደሚሞላ ሁሉ እሳትም ዘይት ሲጨመርበት ሳያቋርጥ የሚነድ ስለሆነ፤ ክርስቲያን የሆነ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶ ለክርስቶስ ክብር እንዲበራና እንዲቃጠል የእግዚአብሔር ፈቃድ መሆኑን ያስነገዝባል።

(1) ዮሐንስ 14:26፤ (2) ዮሐንስ 16:31 ሮሜ 8:14:11፤ ገላትያ 5:16-18: 22-26። (3) ኤፌሶን 5:18።

ይበቃሃል

ከዕለታት አንድ ቀን ሲመሽ ብዙ ሥራ ሠርቼ በጣም ደክሞኝ ወደ ቤት ስመለስ፤ «ጸጋዬ ይበቃሃል፤» የሚለው የእግዚአብሔር ተስፋ በድንገት ትዝ አለኝ። ወደ ቤት ደርሼ ይህን የተስፋ ቃል ከመጽሐፍ ቅዱስ አውጥቼ ሳሰላሰል ከደስታ የተነሣ እስከ ጀመር። «ጸጋዬ ይበቃሃል፤»¹ የተባለውን ተስፋ በእምነት ይገፍ፤ «በእውነት ጌታ ሆይ! እንዴት አይበቃም» ብዬ የአለማመንን ሞኝነት አስተዋልሁ።

ምናልባት አንዲት ትንሽ ዓሣ በተጠማች ጊዜ፤ «በወንዝ ያለውን ውኃ ሁሉ እንዳልጨርስ» ብላ ብትፈራ፤ ወንዙ፤ «ጠጪ ጠጪ፤ ትንሽ ዓሣ ሆይ! ውሃዬ ይበቃሻል» ብሎ የመለሰላት መስሎች ነበር።

ወይም ከሰባቱ የበረከት ዓመታት በኋላ አንዲት ትንሽ አይጥ፤ «በራብ እንዳልሞት» ብላ ብትፈራ፤ ዮሴፍ፤ «ደስ ይበልሽ፤ ትንሽ አይጥ ሆይ! የጐተራዬ ስንዴ ይበቃሻል» ብሎ የመለሰላት መስሎች ነበር።

ወይም አንድ ሰው በተራራ ላይ ቆሞ፤ «ሁልጊዜ ስለምተነፍስ አየሩን እንዳልጨርስ» ብሎ ቢፈራ፤ ነፋሱ፤ «ሰው ሆይ! እንደ ልብህ ተንፍስ፤ ያለፍርሃት ሳምባህን ሙላ! አየራ ይበቃሃል» ብሎ የመለሰላት መስሎች ነበር።

ወንድሜ ሆይ! እምነትህ ታላቅ ይሁን። ትንሽ እምነት ነፍሳችንን ወደ ሰማያት ያደርሳል። ታላቅ እምነት ግን፤ ገና በዚህ ዓለም ፈተናና ችግር መካከል ስንኖር የምናሸንፍበትን ሰማያዊውን ደስታና ኃይል ወደ ነፍሳችን ያደርሳል።

እግዚአብሔር ከዛሬኛ ሁሉ የሚበቃ የለመለመ ቅጠል ሁልጊዜ እንዳለው፤ እንዲሁ ለእኛ የሚበቃ ጸጋ አለው።

(1) 2 ቀርንቶስ 12፡9።

ውሻና አጥንት

በአንዳንድ አገር ለውሾቻቸው ልዩ ልዩ ብልሃትን የሚያስተምሩ ሰዎች አሉ። ከእነዚህም ሰዎች አንዱ በብዙ ክፋትና በስኬት ልምድ ተይዞ ሲኖር ሳለ ከዕለታት አንድ ቀን የክርስቶስን ወንጌል ሰማ። ኃጢአቱንም በጣም ተጸየፈ፤ ክርስቶስ ለእርሱ ሲል እንደሞተ በመረዳቱ በክርስቶስ አመነ። ከዚያም ዕለት ጀምሮ ሕይወቱ ተለወጠና መንፈሳዊ ሰው ሆነ።

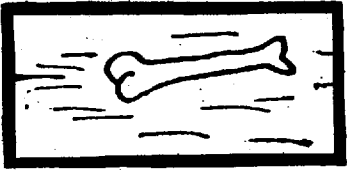
አንዳንድ ክርስቲያኖችም ሕይወቱ በመለወጡ ተደነቁና፤ «እኛ ከአንተ ይልቅ ለብዙ ጊዜ ክርስቲያኖች ነበርን። ነገር ግን አንተ ከእኛ ይልቅ በመንፈሳዊ ነገር እንደተራመድህና ቅንና ብርቱ ክርስቲያን እንደሆንህ ተገንዝበናል። ይህንን ለማድረግ የቻልኸው እንዴት ነው?» ብለው ጠየቁት።

እርሱም ሲመልስ፤ «ልዩ ልዩ ነገር እንዲያውቁና ሥርዓት አከባሪዎች እንዲሆኑ ውሾችን ሁሉ አስተምራችሁ። ከሰጠኝቸውም ትምህርት አንዱ አጥንትን እንዳይቈረጥሙ ነበር። አንዳንድ ጊዜ ከውሾች መካከል ከአንዱ ጋር ለሽርሽር ወደ

ውጭ ስሄድ በመንገድ ዳር አጥንት ያይና ለማንሣት ይሄድ ነበር። እኔም ተው! ስለው ውሻው ቀና ብሎ ይመለከተኝ ነበር። ትንሽም ቂየት ብሎ አጥንቱን እንደገና ሲመለከት፤ እኔ ተው! ስለው ውሻው ቀና ብሎ እንዲመለከተኝ አደርግ ነበር። እንደዚሁም አጥንቱን ሳይሆን እኔን ቀና ብሎ እንዲመለከተኝ እያደረግሁ በመንገድ ዳር ያለውን አጥንት ሁሉ እናልፈው ነበር።

«በእኔና በጌታዬ በኢየሱስ ክርስቶስ መካከል ያለው ግንኙነትም ልክ እንደዚሁ ነው። የዱሮ ፈተናዎች ገና እንዳሉ ናቸው፤ የዱሮ ጓደኞችም እንደ ዱሮው ጊዜዬን በመጥፎ ሁኔታ

እንዳሳልፍ ያባብሉኛል። በዚያን ጊዜም መንፈስ ቅዱስ «ተው!» እያለ በልቤ ውስጥ ድምፁን ያስማኛል፤ ዓይኖቼንም ወደ ጌታ አቀናለሁ። ሁልጊዜ ዓይኖቼን ወደ እርሱ ሳቀናም የዱሮውን አርጌ ፈተና ሁሉ በደኅና አልፈዋለሁ።¹ በማለት መልስ ሰጣቸው።

«እርሱ እግሮቼን ከወጥመድ ያወጣቸዋልና ዓይኖቼ ሁልጊዜ ወደ እግዚአብሔር ናቸው።»² የሚለው የዳዊት አባበል በዚህ ሰው ሕይወት የታየውን እውነት የሚያረጋግጥ ነው።

(1) ገላትያ 5፥16፤ (2) መዝሙር 24(25)፥15።

የግመል መንበርከክ

በጦርነት ጊዜ አንድ ወታደር ታሞ በሲና ምድረ በዳ በተቋቋመው በአንድ የጦር ሠራዊት ሆስፒታል ተኛ። በዚያም የዐረብ ነጋዴዎች ግመሎቻቸውን እየነዱ ሲያልፉ ያይ ነበርና እንዲህ ብሎ ጻፈ፡-

ጧት ጧት ለእያንዳንዱ ግመል የተወሰነ ጭነት ይመደባል።

ግመልም እንደቆመ ስለ ማይጫን በጌታው ትእዛዝ ይንበረከክና ይጫናል። የቀኑ ጉዞ ይጀመራል፤ ፀሐዩም እየበረታ ሲሄድ ጭነቱ ይላሳል፤ ወደ አንድ ጎንም ሲያዘነብል ግመሉ ያጉረመርማል። ጌታውም እንደገና ተንበረከክ ይለዋልና

ሲንበረከክለት ጭነቱን አሸራሽቶና አስማምቶ ያጠብቀዋል፤ ጉዞውንም ይቀጥላል፤ ያለ ችግርም ይጓዛል። ቀኑ ሊመሽ ሲልም ግመሉ ይንበረከክ ዘንድ ጌታው ያዘዋል፤ ሲንበረከክም ጭነቱን አውርዶ እራት ያቀርብለትና የዕረፍት ጊዜ ይሰጠዋል።

ጧት ጧት ጭነት ሊሸከም ይንበረከካል፤ እኩለ ቀን ሲሆንም ጭነቱ ይስተካከልለት ዘንድ ይንበረከካል፤ ማታ ማታም ጭነቱ ይወርድለት ዘንድ ይንበረከካል።

ይህም ግመል የዕለቱን ተግባር ሲፈጽም በጧት፣ በቀትር፣ በማታ በጉልበቱ ተንበርከክ የተወሰነለትን ሸክም፣ የሚያስፈልገውንም ረድኤት፣ ተገቢውንም ምግብና ዕረፍት ያገኛል። ቅዱስ ዳዊትም፡- «በማታና በጥዋት በቀትርም እናገራለሁ እጮሽማለሁ፣ ቃሌንም ይሰማኛል።»¹ በማለቱ፣ በየዕለቱና በየጊዜው ከጌታችን እግር ሥር ተንበርከክን የመደበልንን ተግባር፣ የሚያስፈልገንንም ረድኤትና ጸጋ በጸሎት ከእርሱ እንድንቀበል ያሳስበናል። በዚህም ዓይነት በፍፍቆትና በጥረት አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር የሚያደርግ ሰው እግዚአብሔርን ደስ እንዳሰኘው እንደ ሄናክ² ይመሰክርለታልና የእግዚአብሔርን ክብር በማየት እስኪጠግብ ድረስ በሕይወት መንገድ³ እየተመራ ይራመዳል።

(1) መዝሙር 54(55)፥17፤

(2) ዘፍጥረት 5፥22-24፤

ዕብራውያን 11፥5፤ (3) መዝሙር 15(16)፥11፤ 16(17)፥15።

የአንዲት ባሪያ ታሪክ

ከብዙ ዓመታት በፊት በአንድ ሩቅ አገር፣ ከተወለደችበት ቀን ጀምሮ በባርነት የኖረች፣ አንዲት ሴት ልጅ እንደነበረች ይነገራል።

ከዕለታት አንድ ቀን የዚች ልጅ ጌታ ሊሸጣት አለበትና ልጅቷ ከሌሎች ባሪያዎች ጋር ተደባልቃ ወደምትሸጥበት ገበያ ስትሄድ እጅግ ደንግጣ፤ «አዬ ጉድ! እንዴት ያለ ሰው ይገዛኝ ይሆን?» በማለት የፍርሃትና የተስፋ ስሜት እየተፈራረቀባት ቆየች።

ባሪያዎቹም ወደሚሸጡበት ቦታ ደርሰው የሚሸጡበት ቀን በደረሰ ጊዜ ተሰብስበው ቆመው ሳሉ፤ ገዢዎች ሁሉ ዞረው እየተመለከቱ የትኛውን እንደሚገዙ ይመርጡ ነበር። ከእነዚህም ገዢዎች አንዳንዶች ጨካኞች ነበሩና እነርሱ ቀርበው ልጅቱን ሲመለከቱአት እርሷ በጣም አድርጋ ፈራች። በኋላ ግን መልኩ በርኅራኄ የተሞላ አንድ ሽማግሌ ቀርቦ ባያት ጊዜ ልጅቷ በልቧ፤ «ይህ ሰው ቢገዛኝ እንዴት አድርጌ እደሰት ነበር» ብላ አለበች።

የተወሰነው የመሸጫ ሰዓት ሲደርስ አንድ ክፉ ሰው ሻጪውን፤ «ለዚች ልጅ ይህን ያህል ገንዘብ እከፍላለሁ» አለ። ልጅቱም ይህን በሰማች ጊዜ ትንቀጠቀጥ ጀመር። ቢሆንም የገበያ ነገር በአንድ ሰው ዋጋ ብቻ አይቆረጥምና እንደገና ያ ሽማግሌ ሰው ቀርቦ፤ «እኔ ግን ከዚህ በላይ ይህን ያህል ገንዘብ ጨምራ እገዛታለሁ» አለ።

ከዚያም በኋላ ክፉው ሰው ፊቱን በማጥቁር ተናድዶ ሲሄድ፤ ሽማግሌው ገንዘቡን ከፍሎ ልጅቱን፤ «ነይ ተከተይኝ» ብሎ አዘዛት። እርሷም ደስ እያላት እስከ ቤቱ ድረስ ተከተለችው።

ሽማግሌውም ወደ ቤቱ በደረሰ ጊዜ ዘወር ብሎ

ልጅቱን፤ «ልጄ ሆይ! እኔ አንቺን የገዛሁበት ምክንያት ነፃ እንድትወጩ ነው እንጂ ለእኔ ባሪያ እንድትሆኝኝ አይደለም። ስለዚህ አሁን ወደምትፈልገው ቦታ ሄደሽ፤ የምትፈልገውን ሥራ ሠርተሽ፤ ከእንግዲህ ወዲህ በነፃ ኑሪ» ብሎ ነገራት።

ልጅቱም ይህን በሰማች ጊዜ ከደስታዋ ብዛት የተነሣ እንባዋን እያፈሰሰች በሽማግሌው እግር ላይ ወድቃ፤ «ጌታዬ ሆይ! እኔ እስከ ሕይወቴ ፍጻሜ ድረስ ከአንተ ጋር እኖራለሁ አንተንም አገለግልሃለሁ እንጂ ከቶ አልተውህም» አለች።

ከሥጋዊ ባርነት ይልቅ የሚብስ ሌላ ዓይነት ባርነት አለ። ጌታችን፤ «ኃጢአት የሚያደርግ ሁሉ የኃጢአት ባሪያ ነው።»¹ ብሎአልና እስከ ዛሬ ድረስ ብዙ ሰዎች የኃጢአት ባሪያዎች ሆነው የሰይጣንን ፈቃድ እንጂ የእግዚአብሔርን ፈቃድ አያደርጉም፤ የእግዚአብሔርን ቀርቶ የራሳቸውን ፈቃድ ለማድረግ አይችሉም። መጽሐፍ ቅዱስም እንደሚለን ብዙ ሰዎች በሕይወታቸው ሁሉ ስለ ሞት ፍርሃት በባርነት የታሰሩ ሆነው ይኖራሉ። ይህም እስከ ዛሬ ድረስ እውነት አይደለምን?

ኃጢአትንና ሞትን ወደዚህ ዓለም ያመጣ ሰይጣን ነውና እርሱ የዚህ ዓለም ገዥ ተብሎ² የዓለምን ሰዎች ከጨካኝ ሥልጣኑ በታች ሊጠብቃቸው ይወዳል። ነገር ግን እግዚአብሔር ፈጣሪያችን ለሰይጣን ባሪያዎች እንድንሆን አልፈጠረንምና እርሱ ራሱ እውነተኛ ጌታችንና ንጉሣችን ነው። ስለዚህ እርሱ፤ ለሰይጣን ባሪያዎች ሆነን ከክፉ ጠላታችን እጅ ለመውጣት ኃይል እንደሌለን አይቶ ራራልንና ታላቅ ዋጋ ከፍሎ አርነት (ነፃ) አወጣን።

አንባቢ ሆይ! አንተ ከሰይጣን ባርነት አርነት ወጥተህ፤ በነፃነት ኖረህ የእግዚአብሔር ልጅ ትሆን ዘንድ እግዚአብሔር አምላክህ በሚጠፋ ወርቅና ብርሃን በአንድ ልጁ በጌታችን

በኢየሱስ ክርስቶስ በከበረው ደም ገዛህ። እንግዲህ እርሱ በእንደዚህ ያለ ፍቅር ከወደደህ፤ አንተ ስጦታውን ተቀብለህ፤ ከባድ ከሆነው ከሰይጣን ባርነት ወጥተህ፤ ጌታህን፤ «ጌታ ሆይ! እስከ ዘላለም የአንተ ነኝና በሕይወቴ ዘመን ሁሉ አንተን አገልግልሃለሁ» ብለህ አትመልስለትምን? የፍቅርም አገልግሎት ፍጹም አርነት ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ፡ «እንግዲህ፤ ወንድሞች ሆይ፤ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያስኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤»³ ብሎ የተናገረው ቃል፤ እግዚአብሔር ያደረገልን ምሕረት የአጻፋ መልስ እንደሚጠይቅ ያሳስባል። ከእንግዲህ ወዲህ፤ «ብልቶቻችሁ ዓመፃ ሊያደርጉ ለርድስነትና ለዓመፃ ባሪያዎች አድርጋችሁ እንዳቀረባችሁ፤ እንደዚሁ ብልቶቻችሁ ሊቀደሱ ለጽድቅ ባሪያዎች አድርጋችሁ አሁን አቅርቡ።»⁴

- (1) ዮሐንስ 8፡34፤ (2) ዮሐንስ 14፡30፤ (3) ዮሐንስ 12፡1፤
(4) ዮሐንስ 6፡19።

የእግዚአብሔር ዶሮ

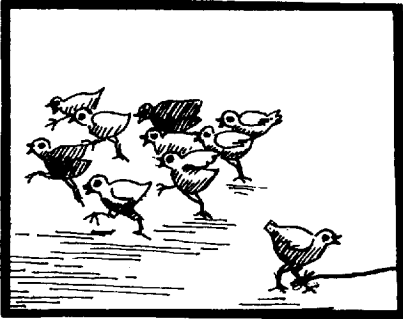
አንድ ሰባኪ ከባለቤቱ ጋር ወንጌል ለመስበክ ወደ ገጠር ሄዶ በዚያ ተቀመጠ። በአካባቢው የሚኖሩ ገበሬዎችና እረኞች እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለምን እንደወደደ¹ በሰሙ ጊዜ፤ ብዙዎቻቸው አምነው፤ በመንፈስ ቅዱስ ተሞሉ። «እግዚአብሔር ለእኛ ሲል ሁሉን ሰጠ፤ ታዲያ እኛስ ፍቅራችንን ለእግዚአብሔር እንዴት ልንገልጥ እንችላለን?» ብለው ሲነጋገሩ ሳለ፤ ሰባኪው እግዚአብሔር በቀድሞ ዘመን ለቤተ መቅደስ አገልግሎት ዐሥራት እንዲያወጡ ሕዝቡ ታዝዘው እንደነበረ ለሚያዳምጡት አዲስ

ምእመናን አስረዳቸው። በነቢዩ ሚልክያስ ዘመን ሕዝቡ የተሰጣቸውን ትእዛዝ ችላ በማለት ሁሉን ለራሳቸው ጥቅም ብቻ ስላዋሉት እግዚአብሔር፤ «በቤቴ ውስጥ መብል እንዲሆን አሥራቴን ሁሉ ወደ ጎተራ አግቡ»² በማለት ወቀሳቸው። አድማጮቹ ሰባኪውን፤ «ከእህላችን፤ ከእንቁላሎቻችን፤ ከፍራፍሬዎቻችን ሁሉ ለእግዚአብሔር ዐሥራት ከሰጠን ለራሳችን እንዴት ይበቃናል?» ብለው ጠየቁት። ሰባኪውም፤ «ምንባቡ ምን ይላል?» ሲል እንዲያስቡ አደረጋቸው። እነርሱም፤ «የሰማይን መስኮት ባልከፍትላችሁ፤ በረከትንም አትረፍርፈሩ ዓላፈስላችሁ በዚህ ፈትነኝ፤ ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር»³ በማለት ለሕዝቡ የተሰጣቸውን የተስፋ ቃል ጠቀሱ። ምእመናን፤ «ጥሩ ቃል ይመስላል ግን እውነት ነውን?» ብለው በጠየቁ ጊዜ ሰባኪው፤ «እስኪ ሞክሩት» አላቸው።

ከዚያ በኋላ እያንዳንዱ ሰው ከእርሻው ምርት ሁሉ ዐሥራቴን ለሰባኪው አመጣ። ከዐሥራቱ በተገኘው ገንዘብ ምእመናን ለእግዚአብሔር ትንሽ ጸሎት ቤት ሠሩ። በደስታም ተሞልተው እግዚአብሔርን እያገለገሉ ኖሩ። በኋላ ግን ድርቅ ስለነበረ ስጦታዎቻቸው እየቀነሱ ሄዱ። ደስታቸውም ጠፋ። የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ሁሉ ተጨነቁ። በቤተ ክርስቲያንም አካባቢ በትንሽ እርሻ የምትኖር አንዲት መበለትም ትጨነቅ ነበር። ባለቤቷ በቅርብ ጊዜ ስለሞተባት ሦስት ትንንሽ ልጆችን የማሳደግ ጎላፈነት ነበረባት። የነበራት ሀብት ትንሽ መሬት፤ አንድ ፍየልና ሠላሳ ዶሮዎች ብቻ ሲሆን፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ካመነች ጊዜ ጀምሮ የሚያስጨንቃትን ነገር ሁሉ በእርሱ ላይ ጥላ እየተባረከች ኖረች።

ከዕለታት አንድ ቀን ከዶሮዎቿ መካከል አንዲት ነጭ ዶሮ ዐሥር እንቁላል ታቅፋ አገኘችት። በፊት የነበራት ልማድ፤ አንድን እንቁላል ወዲያው ለእግዚአብሔር መስጠት ነበር።

አሁን ግን፡ «ከእንቁላል ይልቅ ለእግዚአብሔር ጫጩት መስጠት ይሻላል» ብላ ነገሩን አቆየችው። ከሦስት ሳምንት በኋላ ዶሮዋ ዐሥር መልካቸው ያማሩ ጫጩቶችን ፈለፈለች። መበለቲቱም ከጫጩቶች አንዷን ይዛ በእግሯ ላይ ትንሽ የሱፍ ክር አሰረች። ማርያም የምትባል ልጇ፡ «እማማ ለምን እንደዚህ ታደርጊያለሽ? ጫጩቷን ለእግዚአብሔር መቼ ትሰጫለሽ?» ብላ እናቷን ጠየቀችት። እናቷም፡ «ገና ነው ልጄ ሆይ! ለእግዚአብሔር የምሰጠው ካደገች በኋላ ነው። ከጫጩት ይልቅ ለእግዚአብሔር ዶሮ መስጠት ይሻላል» ብላ መለሰችላት።

ጫጩቶቹ ሁሉ በደንብ ሲያድጉ፡ የእግዚአብሔር የነበረችዋ ዶሮ ከሁሉ ይልቅ የወፈረችና ያማረች ሆነች። ማርያም፡ «የተሻለችው ዶሮ የእግዚአብሔር ስለሆነች ጥሩ ነው» ብላ ተደሰተች። እናቷ ግን አልተደሰተችም። በዚያ ዓመት በድርቅ ምክንያት አዝመራ በጣም ቀንሷል። የእግዚአብሔር ዶሮ በገበያ ላይ ጥሩ ዋጋ ታወጣ ነበር። «የሱፍ ክር በዚች ዶሮ እግር ላይ ማሰር ሞኝነት ነው፤ ለእግዚአብሔር ያችን የከላች ዶሮ መስጠት እችል ነበር» ብላ ነገሩን ስታወጣ ስታወርድ በማለዳው ከቤት ወጣችና ክሩን ከእግዚአብሔር ዶሮ እግር ፈትታ በከላችዋ ዶሮ እግር ላይ አሰረች። ቀጥሎም ራሷንና ልጆቿን አዘጋጅታ ወደ አዲሱ ጸሎት ቤት ሄደች።

ከጥቂት ቀን በኋላ ከሌሎች ምእመናን ጋር ቅዱስ ቊርባን ለመቀበል ወደ ጸሎት ቤት ተመልሳ ሄደች። «ሕይወቴን ለአንተ ስል ሰጥቼአለሁ፤ አንተስ ለእኔ ምን ሰጥተሽኛል?» ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ፍቅር የሚናገረው መዝሙር ሲዘመር፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ድንገተኛ ድምፅ ተሰማ። መበለቲቱ እያለቀሰች ወደ ፊት መጣችና፡ «የእግዚአብሔር ዶሮ! የእግዚአብሔር ዶሮ!» በማለት ደጋግማ በመጮኽ አለቀሰች። ምን ማለቷ እንደሆነ ማንም ስላልተረዳ፤ ልጇ ማርያም፡ «እናቱ ወደ ቤት ሄዳ በእግዚአብሔር ዶሮ እግር ላይ የሱፍ ክር እንደገና ማሰር ትፈልጋለች። ይህን እስከምታደርግ ድረስ ቅዱስ ቊርባን መቀበል አትፈልግም» ብላ ግልጽ ያልሆነውን የእናቷን አነጋገር ለቤተ ክርስቲያን መሪዎች ገለጸች።

መበለቲቱ ከቤተ ክርስቲያን በወጣች ጊዜ፡ «እግዚአብሔር ለእኔ ሲል ምን ያህል ሰጥቷል! እኔ ግን ለእርሱ ካለኝ እጅግ የባሰውን መስጠት አስቤ ነበር» ብላ ተንሰቀሰቀች። ከዚያም፡ «አሁን ግን ለእርሱ ካለኝ የተሻለውን መስጠት እፈልጋለሁ» እያለች ወደ ቤት ተመለሰች። መበለቲቱ ባደረገችው ነገር ልባቸው የተነካ ሰዎች ሁሉ ሕይወታቸውን ለማስተካከል ወደ ቤታቸው ተመለሱ። ሌሎችም ቅዱስ ቊርባን ለመቀበል በጸሎት ቤት ውስጥ ቆዩ።

በሚቀጥለው ጊዜ ምእመናን ቅዱስ ቊርባን ለመቀበል ሲመጡ፤ ብዙ ሰዎች ስጦታዎቻቸውን ለማስረከብ በቤተ ክርስቲያን ደጅ ይጠብቁ ነበር። መበለቲቱም እግሯ በሱፍ ክር የታሰረችውን የእግዚአብሔር ዶሮ በደስታ ይዛ ከልጇ ጋር በእነርሱ መካከል ተገኘች።

(1) ዮሐንስ 3፡16፤ (2) (3) ሚልክያስ 3፡10።

የማይጠፋ መዝገብ

በዱሮ ዘመን አንድ ጨካኝ ገጥሥ በአገሩ ይኖሩ የነበሩትን ክርስቲያኖች ሲያሳድዳቸው ሳለ አንድ ሰው ስለ ሃይማኖቱ ተይዞ በገጥሡ ፊት እንደተከሰሰ ይነገራል።

ገጥሡም፡- «ክርስቶስን ለመካድ እምቢ ብትል ከአገሩ አስወጣሃለሁ» አለው።

ሰውዬውም፡- «ከክርስቶስ ለይተው ሊያሳድዱኝ አይችሉም» ብሎ መለሰለት።¹

ገጥሡም፡- «ርስትህንና ገንዘብህን ከብትህንም ሁሉ እወስድብሃለሁ» አለው።

ሰውዬውም፡- «መዝገቤ በሰማይ ነውና ሊወስዱብኝ አይችሉም» አለው።²

ገጥሡም፡- «እንዲህ ከሆነ አስገድልሃለሁ» አለው።

ሰውዬው ግን፡- «ከክርስቶስ ጋር እንደሞትሁ ከተረዳሁ 40 ዓመት ነውና ሕይወቴ በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውሯል።³ ስለዚህ ሊገድሉኝ አይችሉም» ብሎ መለሰለት።

ገጥሡም፡- «በእንደዚህ ያለ ሰው ላይ ምን ነገር ማድረግ ይቻላል?» ብሎ ተገረመ።

«በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ፤ ነገር ግን አይዘክችሁ፤ እኔ ዓለምን አሸንፌዋለሁ።»⁴ በማለት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የተናገረው ቃል በዚህ ታሪክ ሲፈጸም እናያለን።

(1) ሮሜ 8፡35-37፤ (2) ማቴዎስ 6፡20፤ (3) ቂላስይስ 3፡1-3፤ (4) ዮሐንስ 16፡33።

ወራሹ ማን ነው?

አንድ በጣም ሀብታም የሆነ ሥዕል ሣይ ነበረ። በቤቱም ዋጋቸው ከፍ ያለና በሕዝብ ዘንድ በጣም የተወደዱ ብዙ ሥዕሎች ነበሩት። ሰውዬውም እጅግ አድርጎ የሚወደው አንድ ልጅ ብቻ ነበረው። ከዕለታትም አንድ ቀን ይህ የሚወደው ልጁ ሞተበት። አባትየውም በጣም አዘነና ብዙ ጊዜ ሳይቆይ ሞተ። ከመሞቱም በፊት በኅላፊነት የኑዛዜውን ወረቀት ለሰጠው ሰውዬ፡ «ያሉኝ ሥዕሎችና ዕቃዎች ሁሉ በሐራጅ እንዲሸጡ አደራ ሰጥቼሃለሁ» ብሎ ሞተ።

እርሱም ከሞተ በኋላ ዕቃዎቹ ሁሉ እንደሚሸጡ ለሕዝብ ተነገረ። ሰውዬውም በጣም የታወቀ ሀብታም ስለነበረ፤ የሚሸጡበት ቀን ሲደርስ ቊጥራቸው ብዙ የሆነ ሰዎች መጡ። ሰዎቹም ዕቃው ወዳለበት ቤት ገብተው፡ «ይህ ጥሩ ነው፤ ይህም መልካም ነው» እያሉ ለመግዛት የሚፈልጉአቸውን ዕቃዎች ይመራርጡ ነበር።

የመሸጫውም ሰዓት በደረሰ ጊዜ ኅላፊነት የተሰጠው ሰውዬ ቃሉን ከፍ አድርጎ፡ «አንዳች ዕቃ ከመሸጡ በፊት በመጀመሪያ ሊሸጥ የሚገባውና እንዲሸጥም የታዘዘው ይህ የልጁ ሥዕል ስለሆነ አሁን ከመካከላችን ይህን ሥዕል ሊገዛ የሚፈልግ እንዳለ ወደዚህ ቀርቦ የሚገዛበትን ዋጋ ይናገር» ሲል የልጁን ሥዕል አሳያቸው።

በዚህን ጊዜ አንድም ሰው እንኳ፡ «እኔ እገዛለሁ»

አላለም። ሁሉም እርስ በርሳቸው እየተያዩ፤ «ሌላ እንጂ ይህን አንፈልግም» ይባላሉ ጀመር። ነገር ግን ሁሉ ዝም እንዳሉ ባዩ ጊዜ አንድ ሽማግሌ አባትየውንና ልጅየውን በጣም አድርጎ ይወዳቸው ስለነበር፤ «እኔ እንዳለሁ» ብሎ ወደ ጎሳፊው ቀረበ። ጎሳፊውም በዙሪያው ወደ ቆሙት እየተመለከተ፤ «ሌላስ ሊገዛ የሚፈልግ አለ?» ብሎ ቢጠይቅም ሌላ ፈላጊ እንደሌለ ባዩ ጊዜ የልጅየውን ሥዕል ለሽማግሌው ሸጠ።

ከዚህም በኋላ ሕዝቡ ጠጋ ብለው ሌሎቹን ዕቃዎችና ሥዕሎች ለመግዛት ይመለከቱ ጀመር። ጎሳፊው ግን እንደገና ቃሉን ከፍ አድርጎ፤ «የሚቀጥለውን የኑዛዜ ቃለ ስሙ» አለ። የኑዛዜውንም ወረቀት አንሥቶ እንዲህ ብሎ አነበበ፤ «የልጄን ሥዕል የገዛ ማንኛውም ሰው ያለኝን ሁሉ ይውረስ።»

ሰዎቹም ይህን በሰሙ ጊዜ ባዶ እጃቸውን ወደየቤታቸው ተመለሱ። አባትየውንና ልጅየውን የወደደ ሽማግሌ ግን የሁሉ ወራሽ ሆነ።

የታሪኩ ባለቤት፤ «ያለኝን ሁሉ የሚወርስ የሞተ ልጄን የሚወድና የሚያከብር ይሁን» ብሎ በኑዛዜው አስታውቆ ስለ ነበር፤ አባትየውንና ልጅየውን ይወድ የነበረ አንድ ድሀ ሽማግሌ ሁሉን ወረሰ።

እግዚአብሔርም ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን ለሚወዱትና ለሚያከብሩት ሁሉ የዘላለምን ሕይወት ሰጥቶ ልጆቹ እንደሚያደርጋቸው መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናልና፤ «ልጆች ከሆንን ወራሾች ደግሞ ነን፤ ማለት የእግዚአብሔር ወራሾች ነን።»¹

«እግዚአብሔር የዘላለምን ሕይወት እንደ ሰጠን ይህም ሕይወት በልጁ እንዳለ ምስክሩ ይህ ነው። ልጁ ያለው ሕይወት አለው፤ የእግዚአብሔር ልጅ የሌለው ሕይወት የለውም።»²

የእግዚአብሔርን ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስን በእምነት የያዘ የዘላለም ሕይወት አለው፤ ያልያዘ ግን የዘላለም ሕይወት የለውም። ምክንያቱም እግዚአብሔር አብ የዓለም መድኃኒት ይሆን ዘንድ ልጁን ልኮልናልና³ ከእርሱ በቀር መድኃኒት የለንም። «መዳንም በሌላ በማንም የለም፤ እንድንበት ዘንድ የሚገባን ለሰዎች የተሰጠ ስም ከሰማይ በታች ሌላ የለምና።»⁴

«የሚወደኝንም አባቴ ይወደዋል»፤ «እኔን የሚጠላ አባቴን ደግሞ ይጠላል።»፤ «ወልድን የማያከብር የላከውን አብን አያከብርም።»⁵ የሚለውን የጌታችንን ቃል እናስብ።

«በልጁ የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው፤ በልጁ የማያምን ግን የእግዚአብሔር ተግባር በእርሱ ላይ ይኖራል እንጂ ሕይወትን አያይም።»⁶

አንባቢ ሆይ! እርሱ መድኃኒቱና ጌታዬ ነው ብለህ ወደ ክርስቶስ ቀርበሃልን?

- (1) ሮሜ 8፡17፤ (2) 1 ዮሐንስ 5፡11-12፤ (3) 1 ዮሐንስ 4፡14፤ (4) ዮሐዋርያት ሥራ 4፡12፤ (5) ዮሐንስ 14፡21፤ 15፡23፤ 5፡23። (6) ዮሐንስ 3፡36።

መጥረጊያውን የረሳ ሰው

ከብዙ ዓመታት በፊት በአንድ ትልቅ ከተማ አንድ መንገድ ጠራጊ ነበረ። የእርሱም ዋና አሳብ መንገዱን እየጠረገ ገንዘብ ማግኘት ነበረ።

ከዕለታትም አንድ ቀን መጥረጊያውን በአንድ ግምብ አጠገብ አቁሞ ሳለ አንድ የሚያውቀው ጠበቃ መጥቶ እጁን በትከሻው ላይ አድርጎ፤ «ወዳጄ ሆይ! ብዙ ሺህ ብር መውረስህን አልሰማህም?» አለው።

መንገድ ጠራጊውም፤ «እውነትህን ነውን?» ቢለው ጠበቃው፤ «አዎን፤ እውነቱን ነው፤ ወሬው አሁን ደረሰኝ ወራሹም አንተ መሆንህ ጥርጥር የለውም» አለው።

ጠራጊው በተነገረው ቃል በማመን በዚያኑ ጊዜ መጥረጊያውን ተወና ስለ ውርሱ ለማወቅ ፈጥኖ ሄደ።

ስለ ሰማያዊና ስለ ዘላለም ርስታችን የምናወራ ብዙዎች አይደለንምን? ነገር ግን መጥረጊያችንን ጨብጠን የዚህን ዓለም ጥሪት አላፈ ገንዘቡንም ይዘን የምንኖር ስንቶች ነን? አንባቢ ሆይ! እስቲ ወደ ላይ ራስህን አቅንተህ ተመልከት።

«እንግዲህ ከክርስቶስ ጋር ከተነሣችሁ፤ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀምጦ ባለበት በላይ ያለውን እሹ፤ በላይ ያለውን አስቡ እንጂ በምድር ያለውን አይደለም።»¹ ተብሎ የተጻፈውን ቃል ተገንዝበህ፤ መጥረጊያህን ጥለህ በሰማያዊ ርስትህ እመን፤ ለዚህ ተጠርተሃልና።

(1) ቂላስይስ 3፡1-2።

የ«ላይ» ገመድ

በቻይና አገር «ላይ» የተባለ ገላውን የማይታጠብ ቡቱቶ የለበሰ አንድ የእኔቢጤ ነበረ። ከዕለታት አንድ ቀን በሚገባ ማየት ስለማይችል መንገዱ የጠፋበት መስሎት መሬቱን በበትሩ መታ መታ እያደረገ ተራመደ። ሁለት መንገዶች በሚገናኙበት ቦታ በደረሰ ጊዜ ቆም ብሎ፤ «ሰማያዊ ፈውስ ወደተባለው ሐኪም ቤት ማን ይመራኛል?» ብሎ ሲነጻጸጽ ሳለ፤ አንድ ልጅ የልብሱን እጅጌ ይዞ ላይን እስከ ሐኪም ቤቱ ደጅ መርቶ አደረሰው። በሩን በበትሩ በመምታት እንዲገባ ዘበኛውን ለመገው። ዘበኛውም፤ «አልጋዎች ሁሉ ተይዘዋል»

ብሎ ሲነግረው፤ ላይ፤ «እንግዲያስ ባዶ አልጋ እስከሚገኝ ድረስ በግቢ ውስጥ እተኛለሁ» አለው። «ባለኝ አነስተኛ የማየት ችሎታ ረጅም መንገድ ተጉዢ ስለመጣሁ፤ ምግብ እንድትሰጡኝ እለምናችኋለሁ። በዚህ ቦታ ምሕረት እንደማገኝ ሰዎች ነግረውኝ ነበርና።»

ዘበኛውም ሐኪሙን ለመጥራት ሄደ። ሐኪሙ የላይን ታሪክ ከሰማ በኋላ በተለይም እግሩ ሁሉ እንደቄሰለ ባየ ጊዜ አዘነለት። ሠራተኞቹም፤ «ሰውዬውን እጠቡትና በሐኪም ቤቱ ኮረደር ፍራሽ አስቀምጡለት» ብሎ አዘዛቸው። በዚህ ዓይነት ላይ ወደ ሐኪም ቤት ገባ። በፍራሽ መተኛትና በቀን ሦስት ጊዜ ጥሩ ምግብ መብላት መንግሥተ ሰማያት ውስጥ እንደመኖር መሰለው። በተወሰነው ቀን ወደ ኦፕራሲዮን ክፍል ሄደና ሐኪሙ በሁለቱም ዓይኖቹ የነበረውን ሞራ ቀዶ አወጣለት። ከጥቂት ቀንም በኋላ ፋሽዎች ሲፈቱ መጽር ተሰጠው። ከዚህ በኋላ ላይ ማየት እንደቻለ በተረዳ ጊዜ እጅግ ተደስተ። ማየት ከመቻሉ በተጨማሪ አንድ ጥሩ ነገርም አገኘ። ከሕፃንነቱ ጀምሮ ላይ ምንም ፍቅር አግኝቶ አያውቅም ነበር። ላይ ወደ «ሰማያዊ ፈውስ» ሐኪም ቤት የመጣበት ምክንያት በአንድ በኩል መፈወስ ስለፈለገና በሌላ በኩል ደግሞ በሐኪም ቤቱ በተለይም «ሰማያዊ ፈውስ» በተባለው ስም ስለተሳበ ነው። በየምሽቱ በሽተኞች እንጂራ ከበሉ በኋላ ለመዘመርና በክርስቶስ ስለተገለጠው የእግዚአብሔር ፍቅር ለመስማት ይሰበሰቡ ነበር። ላይ በመላ ሕይወቱ በልቡ የተሰማው ባዶነት በአዲስ መንፈሳዊ ብርሃን የተሞላ መሰለው። በእርግጥም ተፈውሶ ነበር!

ላይ ከተፈወሰ በኋላ ከሐኪም ቤቱ መውጣት ነበረበት። አልጋውን ለሌላ በሽተኛ ካሲረከባ ዘኋላ ግን በቀን ልዩ ልዩ ቀላል ሥራዎችን እየሠራና በሌሊት በአንድ ዕቃ ቤት ውስጥ እየተኛ ለረጅም ጊዜ በሐኪም ቤት ውስጥ ለመቆየት ቻለ። ስለ

ወንጌል ብዙ አዲስ ነገር መግር በመፈለጉ የሚያስተምሩት ወንጌላውያን ብሩህ አእምሮ ስለነበረው፡- እነርሱም፤ «ምናልባት ለወደፊት ላይ የወንጌል ሰባኪ ይሆናል» ተባባሉ።

ከዕለታት አንድ ቀን ላይ፤ «አሁን ወደ ቤት እመለሳለሁ» እያለ የረዱትን ሁሉ ካመሰገናቸው በኋላ ለመሄድ ተነሣ። ይህን በሰሙ ጊዜ ወንጌላውያኑ ሁሉ ደነገጡ። ላይን ስለነገሩ ደጋግመው ሲጠይቁት የሰጣቸው መልስ ግልጽ አልነበረም። ምንም እንኳን እመለሳለሁ ቢላቸውም እነርሱ ጉዞ ለመጀመር የተዘጋጀውን መንገደኛ በሐዘን ተመለከቱት ምክንያቱም እንደሚመለስ አላመኑምና።

በእርግጥ ላይ ተመልሶ የመጣበት ጊዜ ብዙ ሳምንት ወስዶ ነበር። ጊዜው የበጋ ጊዜ በመሆኑ በሐኪም ቤት ውስጥ ብዙ ሰዎች ምሳቸውን በልተው ወደ ዕረፍት ሄደው ነበር። ነገር ግን ከሆስፒታሉ ግቢ ውጭ ሰዎች በበትሮቻቸው መሬት በደበደቡበት ጊዜ ሰምተው

አንዳንዶች በፍጥነት ተነሡ። ዘበኛውም ደንግጦ በሩን ከፈተና ሐኪሙን ጠራ። ሐኪሙ ከባለቤቱ ጋር ወደ በሩ እየሮጠ መጣ። ላይ መነጽር አድርጎ በሙሉ ድፍረት በመንገድ ላይ ይራመድ ነበር። በእጁ ላይ የተቋጠረው ገመድ ከእርሱ በስተጀርባ ሆኖ ከሚከተለው የእኔቢጤ የእጅ አንጓ ላይ ታስሮ ነበር። በሁለተኛው የእኔ ቢጤ የእጅ አንጓ ላይ የታሰረው ገመድ እስከ ሦስተኛው ሰው እጅ ድረስ ተያይዞ ነበር። ሦስተኛው ደግሞ አራተኛውን ሰው ይመራ ነበር። በዚህ ሁኔታ የነበሩት ሰዎች በሙሉ ዐሥራ አምስት ሰዎች ያህል

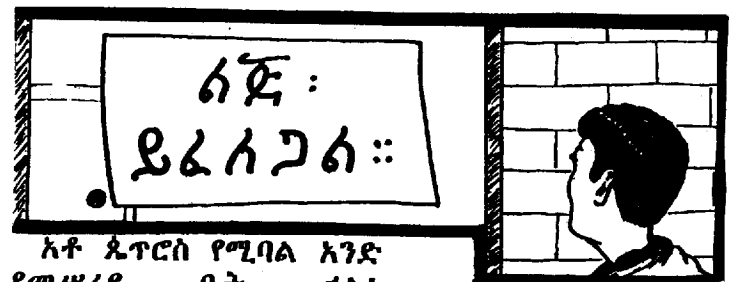
ነበሩ። በጉዞው መጀመሪያ ላይ አራት ወይም አምስት ሰዎች ነበሩ። ከመንደር ወደ መንደር ሲያልፉ ግን ሌሎች ተጨማሪ ሰዎች አብረዋቸው እንዲሄዱ ለመኮለቸው።

ላይ፤ «እኔ ብርሃን ስላየሁ ያን ታላቅ የምሥራች ደብቄ ላስቀር እንዴት እችላለሁ? ለእነርሱ መናገር ግድ ሆነብኝ» ብሎ ለሐኪሙ ገለጸለት። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፤ «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ»¹ በማለት የተናገረውን ቃል ላይ እንደተረዳ ለሁሉም ሰዎች ግልጽ ሆነላቸው።

አንባቢ ሆይ! አንተ በወንጌል አምነህ ካገኘኸው የሕይወት ለውጥ የተነሣ ላይ እንዳደረገው ሁሉ፤ «ዝም ማለት እንዴት እችላለሁ?» ብለህ ራስህን መጠየቅ ይገባል። በፋኑስ ውስጥ ያለ ብርሃን በውጭ ላሉት ሰዎች ብርሃን እንደሚሰጥ ሁሉ፤ እያንዳንዱ ክርስቲያን በጨለማ ለሚኖሩት ሰዎች የዓለምን ብርሃን ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲያሳያቸው ተጠርቷል።²

(1) ግርቆስ 16፥15 (2) ዮሐንስ 8፥12 ማቴዎስ 5፥14።

ልጅ ይፈለጋል

በተላላኪነት የሚሠራ ልጅ ስለረለገ፤ «ልጅ ይፈለጋል» የሚል ጽሑፍ በመስኮት ላይ ለጠፈ። አዲስም ልጅ ሲቀጠር ጽሑፉን ከመስኮት ላይ ያነሣ ነበር። ነገር ግን ጧት ጧት ያች ምልክት እንደገና ተለጥፋ ትታያለች። አላፈ አግዳሚውም ይህን ምልክት ስለሚያይ ነገሩ እንዴት ነው? ልጆች ይግተላቸዋል፤ ታዲያ ምን ዓይነት «ልጅ ይፈለጋል» እያለ ይሰቅ ነበር።

ይህን የሚያደርገው አቶ ጴጥሮስ ግን እንዲህ ለማድረጉ ጥሩ ምክንያት ሳይኖረው አልቀረም። ማንኛውንም ልጅ ለመቅጠር አልፈለገም። እርሱ የፈለገው ጥሩ ሠራተኛና ታማኝ ልጅ ነው። የሚያገኝበትንም ዘዴ እርሱ ያውቃል።

አንድ ቀን ዮሐንስ የተባለ ልጅ ምልክቱን በመስኮት ላይ አይቶ ገባና ሥራውን ተረከበ። እስከ እኩለ ቀን ድረስም በተላላኪነት ወዲህና ወዲያ እየሄደ ሥራውን ሲያከናውን ዋለ። ከሰዓት በኋላ ግን፤ ጌታው፤ «ወደ አንድ ክፍል ሂድ፤ እዚያ አንድ ትልቅ ረጅም ሣጥን ታገኛለህና በውስጡ ያለውን ዕቃ ሁሉ በደምብ በየአምሳያው አስከተካክለው» አለው። ዮሐንስም እዚያ ሲደርስ፤ ክፍሉ ጨለማ፤ የአይጥና የሽረረት መኖሪያ ቤት መሆኑን ተረዳ፤ ገባ ሲልም ያለ አንዲት ሣጥን በስተቀር ሌላ ምንም ዕቃ አላገኘም፤ በጣምም ቀፈፈው። በሣጥኑም ውስጥ የተወላገዱ ምስማሮች፤ የተሰባበረ ብረትና አሮጌ ቊልፎች እንጂ እዚህ ምን የሚጠቅም አለ? በማለት፤ ሄዶ አቶ ጴጥሮስን፤ «ምንም የሚለይ የለም ሁሉም አንድ ነው፤ እንደዚህ ላለ ሥራ እኔ አልተቀጠርኩም» አለው። አቶ ጴጥሮስም፤ «አይ! እኔ የታዘዝኩውን የምትሠራ መስሎኝ ነው» አለና ሌላ ሥራ ሰጠው። ማታ ምንም ምክንያት ሳይነግረው፤ «ነገ መመለስ አያሻህም» አለና አሰናበተው። ማስታወቂያውም እንደገና ተለጠፈ።

በማግሥቱም ሌላ ልጅ ተቀጠረ። እርሱም ሣጥኑ ወዳለበት ክፍል በተላከ ጊዜ ጥቂት ምስማሮች ይዞ መጥቶ፤ «እነዚህ ብቻ ናቸው እንጂ ሌላው አይረባም» ብሎ ለጌታው አሳየው። እርሱም እንደዚሁ ማታ ተሰናበተ። ማስታወቂያውም ተለጠፈ።

በማግሥቱም አንድ ሞላ ኪሮስ የተባለ ልጅ ተቀጠረ። ሞላ ለመጀመሪያ ቀን በተላላኪነት ሲሠራ ቆየና ለሚቀጥለው ቀን ሣጥኑ ወዳለበት ስፍራ እንዲሠራ ተላከ። እስከ እኩለ ቀንም ሲሠራ ዋለ፤ አቶ ጴጥሮስም፤ ከሰዓት በኋላ ትጨርሰዋለህ ብሎ ለምሳ ለቀቀው። ከሰዓት በኋላም ሥራውን አጠናቅቆ ሁሉንም በየአምሳያው ደርድሮ በሰር በሰሩ ደግሞ መግለጫ ቢጤ ጽፎ፤ መጨረሱን ለጌታው ሊነግር ሄደ።

አቶ ጴጥሮስም ገና እንዳየው፤ «ጨረሰህ እንዴ?» ብሎ ጠየቀው። ሞላም፡- «አዎን ጨርሻለሁ፤ ይችንም አምስት ብር እዚያው አግኝቻለሁና ይቀበሉኝ» አለው። አቶ ጴጥሮስም፡- «ነገ ተመልሰህ ና» ብሎት ተለያዩ። አቶ ጴጥሮስም ወደ ማታ ሰዓት ፋኑስ ይዞ ወደ ሣጥኑ ሄደ። ሁሉም በጥንቃቄ ተደርድሮ አየና በደስታ ተሞላ፤ ከደስታውም የተነሣ፤ «ካልተሳሳትሁኝ በቀር፤ አሁን ተስማሚውን ልጅ ያገኘሁ ይመስለኛል፤ ልጁም ዕድለኛ ነው» አለ።

ከዚያችም ጊዜ በኋላ ያ ምልክት በመስኮት ላይ አልታየም። ሞላም እጅግ ተወደደ፤ መኝታ ቤትም በዚያው አገኘ። ሥራውን ቀስ በቀስ ከተላላኪነት እየተሻሻለት ሄደ። ባገኘውም ምስጋና ሳይከራ በተቻለው መጠን ሥራውን አሻሻለ።

ይህ ነገር ከሆነ ብዙ ዓመት አልፎታል። ሞላ የተላላኪነት ሥራውን ትቶ የአቶ ጴጥሮስ ጓደኛ ሆነ። መሥሪያ ቤቱም፤ «የጴጥሮስና የሞላ መሥሪያ ቤት» ተብሎ ተሰየመ። ምንም እንኳ ሞላ ወጣት ቢሆንም ባለጸጋ ሆነ። አንድ ቀን አቶ ጴጥሮስ

ስለ ሞላ ሲናገር፡ «ሞላ ብልጽግናውን ያገኘው ያችን አምስት ብር አግኝቶ ወደኔ ሲያመጣ ነው። ይኸውም ልጄ ትጉህ ሠራተኛና ታማኝ መሆኑን ገለጸልኝ። ሞላ፡ ልጅ በነበረበት ጊዜ ታማኝ ነበር። አሁን የምናምነው ሰውዬ ነው» ብሎአል። ጥቂትም ካሰላሰለ በኋላ፡ «ብልጽግናውን ያገኘው በሣጥኑ ውስጥ አይደለም፤ በልጅነቱ ውስጥ፤ እናቱ መጽሐፍ ቅዱስ ስታስተምረው ነው፤ መጽሐፍ ቅዱስም፤ < ከሁሉ በሚያንስ የታመነ፤ በብዙ ደግሞ የታመነ ነው፤ > ይላል» በማለት ንግግሩን ፈጸመ።

(1) ሉቃስ 16፡10።

«ዛሬ ይመጣ ይሆናል»

አንድ መንገደኛ አገር ለማየት ብሎ በአውሮፓ ሲዘዋወር ሳለ በአንድ ሐይቅ ዳር የተሠራ፤ ብዙ አበባ የተተከለበት የታጠረ የአትክልት ቦታ ያለበት አንድ ትልቅ ቤት አገኘ። እርሱም ወደ ውስጥ ገብቶ ሁሉን ሊመለከት ስለፈለገ አንድ ሽማግሌ የሆነ የአትክልት ሠራተኛና ጠባቂ ደጁን ከፈተለት።

ሰውዬውም፡- ሁሉ በጣም እንደሚያምርና በብዙ ጥንቃቄ እየተከተከተ ታርሞ የተጠበቀ እንደነበረ በማየቱ የአትክልት ሠራተኛውን፡ «አንተ ከስንት ዓመት ጀምረህ እዚህ ሠርተሃል?» ብሎ ጠየቀው።

ጠባቂውም፡- «25 ዓመት» አለው። «በእነዚህ 25 ዓመታት ውስጥ የቦታው ባለቤት ስንት ጊዜ መጥቶ አየው?» «አራት ጊዜ ያህል።»፤ «ባለፈው የመጣበት ጊዜ መቼ ነበረ?» «ከ12 ዓመት በፊት ነበረ»። «በየጊዜው ደብዳቤ ይጽፋል?» «ከቶ አይጽፍም»። «ሥራውንና ጉዳዩን

የሚያካሄድለትን እንደራሴ በየጊዜው ይልካል?» «ማንም ከቶ አይመጣም፤ እኔ ራሴ ለሥራው ጎላፊ ነኝ።»

«ነገር ግን የማየው ሁሉ በብዙ ጥንቃቄ የተሠራ፤ የተከተከተና የታረመ ነው። ደግሞ ያልተስተካከለና ያልተጠበቀ ነገር በጭራሽ አይታይም። ባለቤቱ ነገ ይመጣል ብለህ የምትሠራ ይመስላል።»

ሽማግሌውም፡- «ነገ ብዬ አይደለም፤ ዛሬ እንጂ። እኔ ሁልጊዜ፤ ዛሬ ይመጣ ይሆናል ብዬ ሳላቋርጥ ሥራዬን እሠራለሁ» ብሎ መለሰለት።

ታማኝነት ታላቅ ዋጋ አለው። ጌታችን እንዳለ፤ «ከሁሉ በሚያንስ የታመነ በብዙ ደግሞ የታመነ ነው፤ ከሁሉ በሚያንስም የሚያምፅ በብዙ ደግሞ ዓመፀኛ ነው። እንግዲያስ በዓመፃ ገንዘብ ካልታመናችሁ፤ እውነተኛውን ገንዘብ ማን አደራ ይሰጣችኋል? በሌላ ሰው ገንዘብም ካልታመናችሁ፤ የእናንተን ማን ይሰጣችኋል?»¹ ደግሞም፡ «ወገባችሁ የታጠቀ መብራታችሁም የበራ ይሁን፤ እናንተም ጌታቸው መጥቶ ደጁን ሲያንኳኳ ወዲያው እንዲከፍቱለት ከሰርግ እስኪመለስ ድረስ የሚጠብቁ ሰዎችን ምሰሉ። ጌታቸው በመጣ ጊዜ ሲተጉ የሚያገኛቸው እነዚያ ባሪያዎች ብፁዓን ናቸው፤ ... እናንተ ደግሞ ተዘጋጅታችሁ ኑሩ፤ የሰው ልጅ በማታስቡበት ሰዓት ይመጣልና።»² ስለሚል በዚህ ቃል መሠረት ጌታችን እስከሚመጣ ድረስ በታማኝነት ጸንተን መቆየት ይገባናል።

(1) ሉቃስ 16፡10-12፤ (2) 12፡35-40።

ተመሳሳይ የሌለው ዕንቅጽ

ቷ! ህንዱ ዘሎ ውኃ ውስጥ ጠልቆ ገባና ከሰው ዓይን ጠፋ። በባሕር ዳር ቆሞ የነበረ ወዳጁ ሲጠብቀው ቂየ። ይኸው መጣ! ዕንቅጹ የነበረበትን ዛጉል ይዞ ወደ ደረቁ ወጣ። ወዳጁ ዛጉሉን በሰንጠው ፈልቅቆ በውስጡ የነበረውን ዕንቅጽ አወጣና ለዋናተኛው አሳየው። «ይኸው፤ ጥሩ አይደለምን? ተመልከት

እንዴት ያምራል!» ብሎ በደስታ ሲናገር፤ ህንዱ፤ «ደኅና ነው» አለ። «ምን ደኅና ትላለህ! ከዚህ የበለጠ አይተህ ታውቃለህን? ከቶ ይህን የመሰለ መቼ አየህ?» ብሎ ወዳጁ ዕንቅጹን እያገላበጠ ከተመለከተ በኋላ ለህንዱ ሰጠው። «አይ! ከዚህ የተሻለ ሞልቷል። እኔ ራሴ ከዚህ የተሻለ ... እስቲ ተመልከት! እዚህ እድፍ አለበት፤ እዚህም ትንሽ ቀዳዳ አለው፤ በፍጹም ክብ አይደለም። ሌላ ሰው ጥሩ ነው ይላል እንጂ እኔ ጉድለት አለበት እላለሁ። አንተ ስለ አምላክህ እንደምትሰብከው ነገር ነው፤ ሰው ፍጹም ሆኖ ለሰው ይታይ ይሆናል፤ እግዚአብሔር ግን እንዳሉ ሰዎችን በግልጽ ያያቸዋል» ብሎ ህንዱ መልስ ሰጠና ሁለቱ እየተነጋገሩ ወደ ከተማ ተመለሱ።

«አዎን ራምባው ሆይ! እንደ ተናገርኸው ነው። እግዚአብሔር ደግሞ በተወደደ ልጁ ያለውን የደኅንነትን ስጦታ አምኖ ለመቀበል ለወደደ ሁሉ ለመስጠት ዝግጁ ነው።»

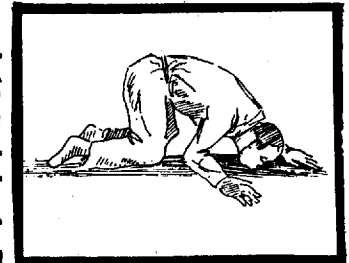
«አይ እባክህ! ከዚህ በፊት ብዙ ጊዜ ደጋግሜ እንደነገርሁህ፤ ይህ ከሚገባ በላይ በጣም ቀላል ነው። ምናልባት ኩሩ ሆኜ ይሆናል፤ ነገር ግን እንደዚህ በቀላሉ ልቀበለው አልችልም። መንግሥተ ሰማያትን ለማግኘት ስለ ሥራ ለመሥራት እፈልጋለሁ።»

«ራምባው ሆይ! ምንው አለማስተዋልህ? ወደ መንግሥተ ሰማያት ሥራ በመሥራት ከቶ ለመግባት አለመቻልህን አታስተውልምን? ሰው ወደ መንግሥተ ሰማያት የሚደርሰው በአንድ መንገድ ብቻ ነው። አሁንም እባክህ አስብ፤ አንተ ሽምግለሃል፤ ምናልባት ወደ ፊት ዕንቅጹ ከባሕር ለማውጣት አትችል ይሆናል። ከቶ ሰማያዊ ዕንቅጾችን ልታይ ብትፈልግ እግዚአብሔር በልጁ የሚሰጥህን ሕይወት መቀበል ያስፈልግሃል።»

«አሁንማ እርግጡን ተናገርህ። የዓመቱ መጨረሻ ወር ይህ የያዝነው ነው። ከእንግዲህ ወዲህ በባሕር አልዋኝም። መሰናዳት ደግሞ አለብኝ።»

«ለሚመጣው ዓለም ብትሰናዳ መልካም ነበረ።»

«የማደርገው ይህ እኮ ነው! እዚያ ማዶ ያለውን ሰውዬ ታያለህን? ከሀገር ወደ ሀገር የሚዘዋወረው ሳሚ ነው። በመንገድ ሲሄድ መጥፎ ቦታ እየመረጠ ጥቂት ጥቂት እርምጃ እንደ ተራመደ በየጊዜው ለጥ እያለ መሬቱን ይስማል። ይህ መልካም ነው፤ ይህንም ለማድረግ እኔ ቆርጫክለሁ። አዲሱ ዓመት እንደገባ ተንበርክኬ ደልሂ ወደሚባል ከተማ መሄዴ ነው። አሁን በእውነት መንግሥተ ሰማያትን ማግኘቴ ነው።»

«አበድህ እንዴ! ከዚህ እስከ ደልሂ ድረስ ሺህ አምስት መቶ ኪሎ ሜትር ነው። ወደ ደልሂ ከመድረስህ በፊት የጉልበትህ ሥጋ ይላጥና በቀሰል ምክንያት በሽታ ገብቶ ይገድልሃል።»

«የለም የለም! ወደ ደልሂ እሄዳለሁ። አግልክት ዋጋዬን ይሰጡኛል! ተወኝ! መንግሥተ ሰማያትን ስለምገዛበት መከራው ሁሉ ጣፋጭ ይሆንልኛል።»

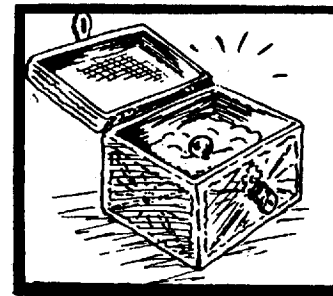
«ወዳጄ ራምባው እባክህ! ከቶ ይህን አታድርግ! ኢየሱስ ክርስቶስ መንግሥተ ሰማያትን ከገዛልህ በኋላ ይህን ታደርጋለህን? አረ ተው!»

ሽማግሌው ግን ካለው አሳብ አልመለስ ብሎ እምቢ አለ። «በዚህ ዓለም ላይ አንተን የሚመስል ወዳጅ የለኝም። በበሽታ፣ በድካምና በችግር ረድተኸኛል። ነገር ግን መንግሥተ ሰማያትን እገዛለሁ ከሚል፣ ከዚህ አሳቤ፣ አንተም እንኳ ልትመልሰኝ አትችልም። ወደ ደልሂ እሄዳለሁ» ብሎ ወደ ቤቱ ገባ።

ከጥቂትም ቀን በኋላ ወዳጁ በቤቱ ሳለ የውጩ በር ሲንኳኳ ሰምቶ ቢከፍት ህንዱን በማየቱ ደስ አለው። ወደ ቤት ግባ ቢለውም፣ «የለም አልገባም፣ አንተ ወደ እኔ ቤት ናት የማሳይህ አንድ ነገር አለኝ! እባክህ እምቢ አትበለኝ» አለው። ወዳጁም፣ ምን ሊያሳየኝ ይፈልግ ይሆን? እግዚአብሔር ጸሎቴን ሰምቶ ከአሳቡ መልሶት ይሆንን? ብሎ ተስፋ በማድረግ፣ «እሺ እመጣለሁ» አለ። በመንገድ ላይ ገና ሲሄዱ ሳለ ግን፣ «መቼም የዛሬ ሳምንት መሄዴ ነው» ብሎ ህንዱ ስለተናገረ የወዳጁ ልብ እንደገና ዛለ። ወደ ቤት ሲደርሱ ህንዱ ወደ ውስጠኛው ክፍል ገብቶ አንድ ትንሽ ሳጥን ይዞ ተመልሶ ሲመጣ፣ «ይህ ሳጥን በእኔ ዘንድ ብዙ ዓመት የኖረ ነው። ያለበትም አንድ ነገር ብቻ ነው። ይህም ነገር የልጄ መታሰቢያ ነው» አለ።

«የልጄ? ልጅ እንዳልህ ከቶ አልሰማሁም። ለምን አልነገርኸኝም?»

«አልቻልሁም እባክህ። አሁን ግን ከምሄድበት መንገድ መመለሴን ስለማላውቅ ዛሬ እነግርሃለሁ። አንድ ልጅ ነበረኝ። የእኔን ልጅ የሚመስል አንድም ልጅ አልነበረም። እንደ እኔ በባሕር ዋኝቶ ዕንቁ ይፈልግና ያወጣ ነበር። ዘሎ በመግባት እየዋኘ፣ ውሃ ውስጥ ዕንቁ ፈልጎ ብማግኘት፣ በህንድ አገር ሁሉ እንደ እርሱ ያለ ሰው አልተገኘም። ከሕፃንነቱ ጀምሮ፣ «ታይቶ የማይታወቅ ልዩ የሆነ ዕንቁ ፈልጌ አገኛለሁ» በማለት ተስፋ ያደርግ ነበር! ከዕለታትም አንድ ቀን አገኘ። ነገር ግን ሲፈልግ ሳለ ከውሃ በታች እጅግ ቂይቶ ኖሮ፣ በሳምባው ሕመም ገባና ጥቂት እንደቂየ ሞተ።» ሽማግሌው ነገሩን በማሰብ አንገቱን አቀረቀረና ስቅለቅ ብሎ አለቀሰ። «ከዚያ ወዲህ ይህን ያህል ዓመት ዕንቁውን አስቀምጫለሁ። አሁን ግን መንገድ መሄዴ ነውና ለአንተ በጣም ለምወድህ ወዳጄ ልሰጥህ ነው ይኸውልህ እንኳ።» ብሎ ሣጥኑን ከፈተና በብዙ ወረቀት ተሸፍኖ የነበረ አንድ ነገር አወጣ። አዎን፣ በእውነት ዕንቁ ነበረ! ነገር ግን እርሱን የመሰለ ዕንቁ መቼ ታየ? በዋጋው፣ በቁመቱ፣ በቅርጹ፣ ተመሳሳይ የሌለው ነበረ።

«ራምባው ይህ ... እባክህ፣ ምን ልበል? ከቶ እንደዚህ ያለ የለም። ተመሳሳይ የሌለው ነው። ልግዛው እባክህ፣ ለዚህ ዕንቁ፣ ዐሥር ሺህ ብር እሰጥ ነበረ።»

ሽማግሌውም ይህን ሰምቶ ተቋጣና፤ «ሰማ ወዳጄ! ይህ ዕንቁ ከዋጋ በላይ ነው። በልጄ ሕይወት የተገኘ ነውና በዓለም ውስጥ የዚህን ዕንቁ ዋጋ ሊከፍለኝ የሚችል የለም። ሚሊዮን ብር ብትሰጠኝ አልሸጠውም። ከወደድኸው እንደ ስጦታ መቀበል እንጂ በሌላ ለማግኘት አትችልም» አለው።

«አረ የለም ራምባው ሆይ! ይህን እንዲሁ ለመቀበል ከቶ አልችልም። ዕንቁውን ምንም እጅግ በጣም ብወደው እንደ ስጦታ ልቀብለው አልችልም። ወይም ኩሩ ሆኜ ይሆናል፤ ነገር ግን እንዲሁ መቀበል ከሚገባ በላይ ቀላል ነው። ወይ ዋጋውን ልክፈል፤ ወይ አንዳች ሥራ ልሥራ።»

ሽማግሌውም ከልክ ያለፈ ተገርሞ፤ «እባክህ፤ በጭራሽ አላስተዋልህምን? ሰማ ይህን ዕንቁ ለማግኘት አንድ ልጄ ሕይወቱን አሳልፏል። ዋጋው የልጄ ሕይወት ነውና ገንዘብ አልቀበልበትም፤ አልሸጠውምም። ነገር ግን የፍቅሪ ምልክት ይሆን ዘንድ እንዲሁ ለመስጠት ወድጀአለሁና እባክህ ስጦታዬን ተቀበል» አለው።

ወዳጁም ከተሰማው ስሜት የተነሣ ለጊዜው መናገር አቃተው። በኋላ ግን የሽማግሌውን ክንድ ጨብጦ፤ «ራምባው ሆይ! ወዳጄ፤ አንተ አታስተውልምን? አንተ ለእግዚአብሔር የተናገርኸው ቃል ይህ አይደለምን?» አለው። ዋናተኛው ትኩር ብሎ ወዳጁን ተመለከተው፤ ቀስ በቀስም ነገሩ ሊገባው ጀመረ።

«ራምባው ሆይ! እግዚአብሔር ተመሳሳይ የሌለውን ስጦታ ሊሰጥህ ወደደ። ማንም ሰው በገንዘብ ሊያገኘው አይችልም። ይገባዋል የሚባልለት ሰው ከቶ የለም። ወደ መንግሥተ ሰማያት እንድትገባ እግዚአብሔር የአንድ ልጁን ደም ሰጥቶአል። ቅዱሳን ናቸው ተብለው ወደሚታመንባቸው ቦታዎች ሁሉ ብትሄድና ሳሚ ብትሆን ይገባሃል ተብሎ አይነገርልህም።

ብትወደው እንደ ስጦታ ለመቀበል እንጂ በሌላ ለማግኘት አትችልም። የእግዚአብሔር የፍቅሩ ምልክት ነውና እባክህ ስጦታውን ተቀበል። ስጦታው ለእኔ አይገባኝም ነበርና፤ ራምባው ሆይ! ዕንቁህን በታላቅ ደስታና በብዙ ትሕትና ስለ ፍቅርህ ሰል፤ እሺ እቀበለዋለሁ። አንተስ የእግዚአብሔርን ስጦታ አትቀበልምን? ይህን ስጦታ ላንተ ለመስጠት እንዲችል እግዚአብሔር አንድያ ልጁን መስጠት ግዴታ ሆነበት። የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን የዘላለም ሕይወት ነው።¹ «በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወደአልና።»²

ከዚያም በኋላ ራምባው በሽማግሌው ፊት እንባው ይጉርፍ ጀመር። ጋርዶት የነበረው መጋረጃ ተወግዶአል፤ አይቶአልም። ጥቂትም እንደቂዩ፤ «ወዳጄ ሆይ! እንኳን አስተዋልሁ። ኢየሱስ ስለ እኔ ሷል ራሱን እንደሰጠ አምኜአለሁ ስጦታውንም ተቀብሎአለሁ» አለ።

«ስለማይነገር ስጦታው»³ እግዚአብሔርን እናመስግን፤ እንዲህ ብለን እንጸልይ፡-

ጌታ ሆይ! መድኃኒቴ እንዲሆን አንድ ልጅህን ስለ ሰጠህ አመሰግንሃለሁ። እርሱም በቀራንዮ መስቀል ላይ ተሰቅሎ በእኔ ምትክ ሞቶአል። አሁንም እኔ ይህን ታላቅ ማዳንህን ተቀብሎ እስከ መጨረሻ የአንተ ሆኜ ለአንተ ለመኖር እወዳለሁ።

(1) ሮሜ 6፡23፤ (2) ዮሐንስ 3፡16፤ (3) 2 ቱሮንቶስ 9፡15።

የእኔ ውሳኔ

- ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የኃጢአቱን ቅጣት ተሸክሞ በእኔ ምትክ እንደሞተ አምኜ አመስግኜዋለሁ።
- ከኃጢአት ሁሉ ተለይቼ በአዲስ ሕይወት መኖር እንደሚገባኝ ተረድቼ ሁለንተናዬን ለእግዚአብሔር አቅርቤያለሁ። በዚህ መንገድ ለመራመድ በእግዚአብሔር ጸጋ በሚገኙት (መጽሐፍ ቅዱስ፣ ጸሎት፣ የመንፈስ ቅዱስ ድጋፍ፣ ከሌሎች አማኞች ጋር በሚኖር ኅብረት ወዘተ) ሁሉ ተጠቅሜ፣ በፈተና ሁሉ ክርስቶስ እንደሚጠብቀኝ እርግጠኛ ሁኛለሁ።
- አዲስ ሕይወት ለእኔ የተሰጠባት ምክንያት እግዚአብሔርን እንዳገለግልና የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር እንድሆን መሆኑን ተረድቻለሁ፤ አገልግሎቴን ለመፈጸምም የመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንደሚያስፈልገኝ ዐውቄአለሁ፤ ዓለምን ከጀ፣ የጌታዬን ዳግም ምጽአት እየተጠበቅቃለሁ፤ እርሱን በታማኝነት እስከ መጨረሻው ለማገልገል ወስኜ በትሕትና ራሴን አቅርቤአለሁ።

ይህን ውሳኔ ዛሬ በእግዚአብሔር ፊት በጸሎት አረጋግጧለሁ።

ስም

ቀን